

Deželni občni zbor koroške socialistične stranke

Stari obrazi — stara praksa — za Slovence nič vzpodbudnega

Prejšnjo soboto je imela koroška socialistična stranka v celovški Delavski zbornici svoj redni občni zbor. Po pisanju strankinega glasila KTZ je bil to „občni zbor enotnosti in napredka“. V središču pozornosti je bil ponovno naš deželni glavar Hans Sima, čeprav se je občnega zbora udeležila vsa strankina smetana: kancler Kreisky, centralni sekretar Marsch, prometni minister Erwin Frühbauer (leta 1944 je postal član NSDAP), državni sekretar Veselsky ter zastopniki socialistične stranke iz drugih avstrijskih dežel. Po vseh pričakovanih je postal novi predsednik koroške socialistične stranke Hans Sima, naporno nalogo pa mu bodo lajšali predvsem Suchanek kot prvi namestnik, Schober, Ausserwinkler, Guttenbrunner, Wagner, Kreutz, Gallob, Tilian in drugi. V glavnem sami stari, znani obrazi.

Deželni glavar Hans Sima je podal točno poročilo o uspehih svoje politike. Govoril je 10 minut manj kot dve uri. Marsikatera stvar je bila zgolj strankarskega značaja, to se pravi, da je brez neposrednega pomena za nas Slovence. Zanimivo pa je postalo takrat, kadar se je deželni glavar lotil južne Koroške in koroških Slovencev.

Kot bomba je udarila novica, da dežela ne bo gradila novega vladnega poslopja, ampak da se bo zadovoljila s starim (podrti strop so že popravili). Tistih 100 milijonov, ki si jih bodo s tem prihranili, bodo razdelili približno tako: 25 milijonov za šole, 25 za osrednjo deželno šolo požarne brambe, 10 za športno dvorano v Celovcu, 20 za izobraževalni in mladinski center ob Vrbskem jezeru, 10 za žičnice, 10 za izboljšavo stanovanjskih razmer.

Deželni glavar je v svojem poročilu tudi snubil bivše naciste, saj mu je potrebna večina v deželi.

Po drugi strani pa se je tudi dotaknil precej ostro vprašanja koroških Slovencev. Z vso odločnostjo je pribil, da se dežela ne bo vdala nobenemu diktatu pri ugotavljanju manjšine, a tudi ne pri dvojezičnih krajevnih napisih... Po mnenju našega deželnega glavarja bi uresničitev teh dveh točk (ugotavljanje manjšine in dvojezični krajevni napisi) samo poglobila prepade med obema narodoma. Hkrati pa se je zavzel za velikodušno zadržanje večine do koroških Slovencev ter najostreje obsodil ekstremizem na obeh straneh. Vprašanje koroških Slovencev je treba rešiti s sodelovanjem in dialogom. Deželni glavar se je izrekel za ohranitev narodnosti na podlagi načela priznavanja (Bekennnisprinzip) ter poudaril, da dežela zagotavlja svobodni razvoj, za katerega jamči državna pogodba. Tudi šolsko vprašanje je v bistvu rešeno. Ko se je gospod deželni glavar dotaknil gospodarsko zaostale južne Koroške, je prosil strankarskega tovariša, državnega sekretarja Veselskega, naj se potruji, da bi mogli južni Koroški pomagati s sredstvi iz sklada ERP (Marshallov načrt). Kaka finalna industrija bi utegnila izrabiti močne rezerve delovne sile v pliberškem prostoru.

Kot vselej, je gospod deželni glavar tudi tokrat zelo poenostavljal. Tako enostavno, kot si to misli, vse skupaj spet ni.

Sima je omenil industrijo v pliberškem prostoru. Gotovo je mislil podjetje, ki bi pošiljalo gotove izdelke na tržišče. Lani se nam je ponudila taka industrija v razmahu, znano, kvalitetno podjetje — „Gorenje“ iz Velenja. Ponudba je bila resna. Samo da se je govorilo takrat, da ne bi bilo zadosti delovne sile (poleg drugih, izrazito narodno političnih vzrokov, so se zatekli zagovorniki južnokoroške zaostalosti tudi v ta kup slame). Zdaj pa slišimo iz ust prvega Korošca, najvišjega uradnika naše dežele, da je v pliberškem prostoru še precej rezerv delovne sile. Ali se je položaj med tem spremenil? Kaj pa bi bilo, če bi pustili prazne fraze o medregionalnem sodelovanju in prešli k stvarnosti in prižgali velenjskemu „Gorenju“ zeleno luč za Pliberk?

Svojevrstna, če že ne čudaško zapletena

je kljub očitnemu poenostavljanju Simova argumentacija glede ugotavljanja manjšine in dvojezičnih krajevnih napisov. Ali gospod deželni glavar res meče na isto tehtnico vekotrajno zahtevo najbolj zakrknjenih nemških nacionalcev v vseh strankah (ki pa se sklicujejo na sklep državnega zbora) ter določilo avstrijske državne pogodbe? Tu prihajamo na dokaj čudno zadržanje naših najvišjih predstavnikov do mednarodnih pogodb.

Očitno sklepajo iz napačnega izhodišča. Če bi država izpolnila člen 7 državne pogodbe v vseh podrobnostih, bi se ji danes ne bilo treba tepsti z zaskrbljivim naraščanjem nacistične miselnosti. Če bi dala Slovincem vse pravice, bi se gospodu deželnemu glavarju ne bilo treba braniti proti diktatu glede ugotavljanja manjšine. Globoke prepade vidi deželni glavar med obema narodoma. Kje pa so vzroki takemu položaju? Ali nima socialistična stranka večine v deželi že 26 let, čez eno leto absolutno večino? Upamo, da ni bila izpoved gospoda deželnega glavarja priznanje lastnega neuspeha. Z deželnim glavarjem smo gotovo istega mnenja, da se v tistih globokih prepadih gibljejo sumljivi sodobniki. Po našem prepričanju in po vseh objektivnih, nepristranskih znakih je to nemško nacionalna drhal, nacistična golazen, ki ji nikakor ni do pravičnega miru v deželi.

Kdo pa so po mnenju deželnega glavarja ekstremisti na slovenski strani? Mar tisti, ki

jim že presedajo obljube in lepe besede o toleranci, ki se ne dajo več vlačiti za nos, ki hočejo doseči to, kar je samoumevno? Preden obsoja „slovenski ekstremizem“, naj iztrebi vzroke takemu stanju. Argumentacija je zelo podobna argumentaciji južnoafriških, ameriških, arabskih, zahodnopakistanskih in drugih rasistov ter sovražnikov demokracije in enakopravnosti vsepovsod po svetu. Kako pojmuje gospod deželni glavar velikodušno zadržanje večine do koroških Slovencev? Pojasnila nam še ni podal. In sodelovanje ter dialog sta možna samo tedaj in tam, če je prisotna dobra volja. Koroška na žalost ni pokazala dobre volje, tudi ne Avstrija. Kako zdaj zagovarjati ohranitev koroških Slovencev, po drugi strani pa trobiti v rog priznavalnega principa, ki točno meri v asimilacijo koroških Slovencev? Pa kako zagotoviti svoboden, nemoten razvoj, ki ga zagotavlja državna pogodba, ko lahko neovirano in z najvišjo podporo deluje Heimatdienst, ki je v jubilejnem mesecu koroškega jubilejnega leta zahteval iztrebljenje koroških Slovencev?

Ni nam novo, da je po mnenju deželnega glavarja in koroške deželne vlade šolsko vprašanje v bistvu rešeno. Dežela pa vselej zatrjuje, da ne bo ukrenila ničesar v narodnostni politiki brez privoljenja koroških Slovencev. Kolikor je znano, šolsko vprašanje po mnenju koroških Slovencev nikakor ni rešeno. Kako torej lahko razberemo iz besed deželnega glavarja odkritost in dobro voljo?

Nam Slovincem so naklonjeni samo takrat, kadar gre za malenkosti oziroma kadar je treba dobiti od nas glasove, kadar je treba izbiti iz nas politični kapital v lastno korist (velja za obe veliki stranki), kadar nas je treba izigravati.

A kaj, občni zbor je bil po volitvah, pred prihodnjimi volitvami bomo gotovo slišali druge glasove.

Heimatdienst in koroški Slovenci

Svoj redni občni zbor je imel Kärntner Heimatdienst preteklo soboto v Dobrli vasi v „lepi harmoniji“ in brez „napovedanih motenj“ s „šovinistično-ekstremistične strani“. Kljub vsem predhodnim provokacijam so se vsi govorniki, od dr. Pichsa pa do gospoda Gindla, posluževali zmernega tona ter so se potrudili iskati skupnosti med večinskim in manjšinskim narodom.

Take skupne interese vidi direktor dr. Valentin Einspieler, ki je bil prvi slavnostni govornik, na šolskem področju, ker s sedanjim položajem ne ena ne druga narodnostna skupina ni zadovoljna. Po njegovem mnenju bi bilo umestno, da bi se znašli Slovenci (s kom pravzaprav, mar z Heimatdienstom?) k demokratični diskusiji, namesto da bi avstrijski vladi v posebni spomenici predložili svoje predstave o pravičnem reševanju številnih odprtih vprašanj.

Kot drugi slavnostni govornik je razglabljal dr. Josef Feldner o položaju na južnem Koroškem. Obžaloval je, da se je od jubilejnih proslav naprej povečala agresivnost na slovenski strani in je zavrnil očitke, da gre delovanje Heimatdienta proti členu 7 državne pogodbe ter da Heimatdienst zagovarja zatiranje manjšine. Zadržanje Heimatdienta da nikakor ni nacifašistično. Grajal je tudi tiste, ki zalagajo inozemske časopise s popačenimi poročili. Tudi dr. Feldner je na koncu predložil svoj recept za reševanje narodnostnih problemov: če že postavljata slovenska narodnostna

skupina zahteve, potem naj se najprej nedvoumno prizna — ne k avstrijski državi ali k skupni domovini, ne: k večinskemu narodu! Zdaj torej vemo, kaj Heimatdienst od nas pričakuje: postanimo vsi Nemci, potem bo Heimatdienst tudi radevolje priznal vse naše zahteve.

Kdor more slediti tej logiki, je prav gotovo član Heimatdienta.

V Rimu je zasedala mešana komisija za manjšini

V skladu z običajno prakso sta se te dni sestala predsednika mešanega italijansko-jugoslovanskega odbora za manjšinska vprašanja.

Ob ljudskem štetju

Kot je bilo pričakovati, so začeli s svojo protizakonito zgago nacionalni nestrpneži. Zadnjič smo omenili akcijo tako imenovanih abverkempferjev, domovinskih organizacij, časopisno gonjo časopisov, v katerih se pojavljajo javno nacistične parole, da pa se v tako podlo hujskanje uvrstijo celo učitelji, nam ni novo, a nas ob koroških parolah tolerance kljub temu preseneča. Mislili smo namreč, da se bodo spametovali tudi najbolj zagrizeni nemški nacionalci. Niso se, saj imajo zagovornike vsepovsod.

Neki učitelj na šoli v Sinči vasi (menda je bilo na glavni šoli) je tudi podajal svoje duhovite pripombe k ljudskemu štetju. Mislili smo, da je bolj razgledan in pameten. Toda njegova izjava sodi v tisti okvir, ki bi ga morala Avstrija po določenih državne pogodbe že zdavnaj razbiti za vse večne čase.

K točki osem popisnega lista je dejal ta človek, da smejo zapisati pri pogovornem jeziku „slovensko“ samo tisti, ki govorijo doma pismeno slovensčino.

Ali je prišel ta človek res ob ves trezni razum? Vprašamo ga, kaj naj zapišejo Nemci ali nemčurji, ki nemščine niti ne znajo. Ali naj zapišejo Labodčani „loftolariš“, Velikovčani „felkarmorktariš“ Sinčani pa „kindsdorfariš“?

Obenem pa se obračamo na pristojno oblast z vprašanjem, kaj in kje je zagotovila, da bo ljudsko štetje prikazalo resnico. Kdaj je izrekla kako besedo vzpodbude tistim strahopetnim Slovincem, ki se zaradi socialne odvisnosti ne upajo zapisati kot pogovornega jezika slovensčine. In, ali je sploh kaj mislila, ko je izdala popisne pole. Ali je kdaj pomislila, da bi bilo pravično in samoumevno, da bi bile pole za dvojezično ozemlje tudi dvojezične! Poznamo neki odlok o dvojezičnem uradnem jeziku. Zakaj pa tega odloka ne spoštujejo in izpolnjujejo tisti, ki so ga tudi izdali?

Ob tako strupenem razpoloženju seveda nikakor ne moremo pričakovati nobene objektivne slike in nikakršnega resničnega prikaza dejanskega narodnega položaja na južnem Koroškem.

Na sestanku so razpravljali o vprašanjih, ki so bila predmet pogovorov med predsednikoma Titom in Saragatom.

Če upoštevamo, da so sestanku predsednikov prisostvovali tudi strokovnjaki za manjšinska vprašanja, kot so z italijanske strani prefekt Molinari, deželni šolski skrbnik Angioletti in prof. Gerin, z jugoslovanske strani pa Mandič, Murko in drugi člani mešanega italijansko-jugoslovanskega odbora, potem si lahko predstavljamo, da na sestanku obeh predsednikov niso sestavljali samo dnevnega reda, ampak da so se soočili tudi z zadevami, ki so nedavno tega bile postavljene v žarišče jugoslovansko-italijanskih odnosov in ki se Slovencev tičejo neposredno.

VABILO

Dijaki Državne gimnazije za Slovence priredijo v nedeljo, 23. maja, ob 14.30 v veliki dvorani Delavske zbornice v Celovcu

ŠOLSKO AKADEMIJO

Na sporedu so glasbene in pevske točke, deklamacije in recitacije ter fantovski in dekliski telovadni nastopi z vpletom ritmičnih vaj in plesov ob domačih melodijah.

V žalni komemoraciji se bomo spomnili rajnega prof. dr. Franceta Cigana.

V prostorih pred dvorano bodo naši dijaki razstavljali risbe in ročna dela.

Na prireditve ste vsi vijudno vabljeni.

OD TEDNA DO TEDNA

KDAJ OBIŠČE TITO AMERIKO?

Po poročilih iz Amerike bi bil moral predsednik Tito obiskati Združene države Amerike meseca aprila. Toda obisk je bil pozneje odložen na poznejši čas, verjetno do avgusta ali septembra. Titova prisotnost v Jugoslaviji je namreč nekaj mesecev še nujna, ker še razpravljajo o dopolnitvi k ustavi.

AVSTRIJSKO-ITALIJANSKO ZASEDANJE NOVINARJEV O TIROLSKI

V Boznu se je končalo mednarodno avstrijsko-italijansko zasedanje novinarjev, ki so se ukvarjali z južnotirolskim vprašanjem. Do zasedanja je prišlo na pobudo „International Press Institute“ in je to že drugo zasedanje, saj je bilo lani od 24. do 25. aprila v Zürichu. Obravnavali so različna jezikovna in upravna vprašanja, televizijsko povezavo Južne Tirolske z Avstrijo, ustanovitve univerze ter način, kako lahko tisk, radio in TV sodeluje pri iskanju rešitve odprtih vprašanj. Na zasedanju je bilo prisotnih 24 novinarjev najpomembnejših avstrijskih in italijanskih dnevnikov, tiskovnih agencij ter radijskih in televizijskih postaj.

ZIVKOV OSTANE

Na 10. kongresu bolgarske partije, ki je trajal deset dni, je bilo izvoljenih 147 članov v centralni komite, v politbiro pa 11 članov. Za vodjo partije je bil ponovno izvoljen 60-letni Todor Živkov, ki je na tem mestu že 17 let.

SOVJETSKA LETALA V ALŽIRU?

Ameriška revija „Aviation Week and Space Technology“ poroča, da so Sovjeti vtihtapili v Alžirijo okrog 15 letal tipa Mig-23. V Alžir so jih pripeljali čez Egipt, kamor so bila prvotno namenjena. Pilotom teh letal so na voljo alžirska letališča.

NEMŠKA VLADNA DELEGACIJA OBISKALA IZRAEL

Delegacija zahodnonemške vladne stranke je zaključila svoj obisk pri izraelski laburistični stranki in odpotovala v domovino. Načelnik delegacije, podpredsednik stranke Herbert Weher, je pred odhodom izjavil

časnikarjem, da so na pogovorih v Tel Avivu sklenili z Izraelci važne sporazume o sodelovanju. Poleg tega je poudaril, da so se v Izraelu prepričali, „da so vprašanja izraelske varnosti tako važna, da ne more nihče sklepati miru v imenu Izraela in da bodo vse to obrazložili v Zahodni Nemčiji“.

RAZGOVORI MED POLJSKO IN VATIKANOM

Prvikrat po vojni je prišlo do uradnih razgovorov med Poljsko in Vatikanom, ki so trajali od 27. do 30. aprila. V uradnem poročilu je rečeno, da so „izmenjali stališča o vprašanjih, ki zanimajo obe strani“ in nadalje, da jih je za Poljsko vodil namestnik ministra in načelnik oddelka za verstva Skarzynski, za Vatikan pa mons. Casaroli. Poročilo tudi pravi, da se bodo razgovori nadaljevali.

ARETACIJE V ŠPANIJI

Španska policija je aretirala v mestu Orense enajst članov „delavskih komisij“, ki jih obtožujejo „prevratniškega delovanja“. Španske oblasti so sporočile, da so aretiranci komunisti. 10 so jih prijaviili sodnim oblastem, enega pa, slikarja Jaimeja Quesada, so po dolgem zasliševanju izpustili na svobodo.

Aretirance, pri katerih so baje našli veliko propagandnega materiala, obtožujejo, da so pripravljali „prevratniške manifestacije“.

GOLDA MEIR POLEMIZIRA Z VATIKANOM

„Osservatore romano“ je nedavno nastopil proti nadaljnjemu naseljevanju Židov v Izraelu, ki je pač znamenje, da nameravajo Izraelci spremeniti etnični značaj mesta pa tudi odpraviti pravice drugih veroizpovedi krščanske in mohamedanske — ki so si jih te pridobile v preteklosti. Na kongresu delavske stranke je predsednica vlade Golda Meir v tej zvezi tudi dejala: Ko je bil Jeruzalem 19 let pod jordanskim nadzorstvom se nikdo ni zganil, prav tako ne, ko so pobijali židovske prebivalce, ko je bil Židom prepovedan dostop v sv. kraje. Zakaj se zdaj

ti ljudje vznemirjajo, ko je Jeruzalem pod izraelskim nadzorstvom ter je odprt vsem veroizpovedim? Ali morda zato, ker je Jeruzalem v židovskih rokah?

KAJ MISLI IZRAELSKO LJUDSTVO

Po nalogu ameriške revije „Time“ je zavod Louis-Harris izvršil poizvedovanje o tem, kaj misli izraelsko ljudstvo o vladni politiki glede spora z Arabci. Samo 7 odsto povprašanih je mnenja, da bi vladna politika morala biti nasproti Arabcem oziroma predstavniku OZN Jarringu, ki posreduje, bolj prožna. Okrog 29 odsto Izraelcev meni, da so Jarringova prizadevanja na dobri poti. Nasprotno misli 60 odsto Izraelcev, da bi bila bolj uspešna neposredna pogajanja med Izraelom in arabskimi državami. Okrog 56 odsto Izraelcev je mnenja, da ponudbe egiptovskega predsednika Sadata, ki je pripravljen priznati izraelsko državo, niso iskrene. Trije Izraelci na štiri so pripravljene vrtniti določene kraje Arabcem, toda 93 odsto jih je mnenja, da morajo Izraelci zadržati vzhodni predel Jeruzalema; 86 odsto se zavzema za to, da Izrael ohrani Golansko planoto, 72 odsto pa tudi Šarm el Šeik.

AMERIŠKI TORPEDOLOVCI PROTI SOVJETSKIM PODMORNICAM

Predstavnik ameriškega ministrstva za mornarico je napovedal, da bo poveljstvo vojne mornarice poslalo v Sredozemsko morje šest torpedolovcev, ki bodo zasledovali sovjetske podmornice. Poleg tega bo ameriška letalonosilka „Guam“ dobila več helikopterjev. Poveljnik ameriške mornarice na Sredozemlju podadmiral Isaac Kidd je na admiralski ladji, ki je zasidrana v Gaeti, izjavil, da je naravno, da Rusi trošijo ogromne vsote za graditev velike letalonosilke: kajti brez letal ne more biti sovjetska mornarica učinkovita. Na Sredozemlju menda Rusi nimajo letal, pač pa so na tem sektorju egiptovska letala.

V ARGENTINI OBNOVLJENE POLITIČNE STRANKE

Novi predsednik argentinske republike Alessandro A. Lanusse, ki je hkrati vrhovni poveljnik vojske, je razveljavil odlok o prepovedi političnih strank. Hkrati je obljubil, da ne bo nikdar več prepovedal delovanja strank ter dodal, da bodo poslanske volitve leta 1973 ali 1974. To bodo prve volitve po 10 letih. Državo vodi vojaštvo že od leta

1966. Častniki kaj radi izjavljajo, da bo njihova „argentinska revolucija“ okrepila državo. Zdaj je general Lanusse, ki je tretji general, ki je postal predsednik republike po letu 1966, priznal, da niso niti vojaške letu rešile gospodarskih in socialnih problemov Argentine, kakor jih niso civilne vlade. Dopisnik agencije Associated Press iz Buenos Airesa je mnenja, da bi na parlamentarnih volitvah Juan Peron, ki mu je 75 let in živi v Madridu, prav gotovo zmagal, ako bi se vrnil. Toda generali mu tega ne bodo dovolili, saj je bil prav predsednik Lanusse za časa Peronove vladavine (1946—1955) zaprt štiri leta. Peron je bil prej polkovnik.

AMERIŠKI SATELIT-VOHUN PRIDNO DELA

Ameriški obrambni minister Melvin R. Laird je povedal, da je ameriški satelit-vohun odkril 40 hangarjev (silosov), ki so namenjeni novim sovjetskim raketam (ICBM). Trenutno hangarji niso polni raket. Prve takšne silose je odkril satelit proti koncu letošnjega februarja.

O teh odkritjih je prvi spregovoril senator Henry M. Jackson že 7. marca, ko je dejal, da znaša eksplozivna sila novih sovjetskih raket čez 25 megalonov, ki jih imajo rakete SS-9. Rusi takoj lahko uporabijo 60 do 70 takšnih raket, je dejal senator. Največ raketnih silosov je v Sibiriji.

SAN MARCO KROŽI OKOLI ZEMLJE

S ploščadi pred kenijsko obalo so Italijani spustili v vesolje satelit San Marco 3, in sicer je bila izstrelitev izvršena z ameriško raketo. Italijani in Američani so sodelovali že, ko je bil decembra 1964 izstreljen satelit San Marco 1 iz ameriškega oporišča na otokih Wallops, pa tudi San Marco 2 aprila 1967. Že pred 9 leti je prišlo do sporazuma med italijanskim Centrom za vesoljske raziskave na rimski univerzi in ameriško NASA.

V smislu tega sporazuma poskrbijo Američani tudi posebno raketo. S ploščadi San Marco so še decembra 1970 izstrelili satelit Explorer 42. San Marco tehta 164 kg. Njegova naloga je, da raziskuje višjo atmosfero. Izdelali so ga italijanski strokovnjaki rimske univerze; opremljen je z aparati, ki jih je dala na razpolago NASA (ameriška uprava za aeronavtikino in vesoljske raziskave).

TEDENSKO OGLEDALO — KOMENTAR — REPORTAŽA — TEDENSKO OGLEDALO — KOMENTAR — REPORTAŽA — TEDENSKO OGLEDALO — KOMENTAR — REPORTAŽA

**Korošci,
vaša usoda, vaša
bodočnost!**

12.

NAŠE PRAVICE.

Pa mi zavrneš: „Nemci nas bodo tlačili, zatirali in nam odvzeli naš slovenski jezik in narodnost.“ — Važen ugovor in razmotrivanja vredni! Pa, hvala Bogu! ta strah ni opravičen.

V šoli, v cerkvi, pri uradih, v vsakdanjem življenju ni ne duha ne sluha o zatiranju!

V slovensko-nemški zilijski dolini sedaj bivam, a v dvojezičnih šolah se še vedno učijo šolarji, kakor prej, slovenski pisati in čitati zraven nemščine — kakor želijo slovenski stariši. Lani so imeli v nemškem Beljaku dva slovenska kurza in tudi v Celovcu se učijo slovenščine.

V cerkvi pridigujem v obeh jezikih. V več župnijah se pa sliši samo slovenska pridiga in zaradi tega ni nobenega preganjanja! Kako lep je kak „žegen“ pri nas! Po cerkvenem opravilu se zberejo fantje in dekleta pred cerkvijo, oglesi se glasba, fantje zapojejo eno slovensko, zarajajo, potem eno nemško — poslušalci so Slovenci in Nemci. Skupaj so molili, skupaj pojo, skupaj so delali, skupno se vesele,

tukaj je uresničena mednarodna zveza. Pri okrajni sodniji so gospodje vsi zmožni slovenskega jezika in pri obravnavah se skozi odprta okna dostikrat sliši kak jednat slovenski izraz.

Na cesti, na železnici, v gostilni — povsod doni brez zbadanja slovenska beseda zraven nemške. Zato nas nihče krvavo ne gle-

da. Jaz pravim vam le toliko: Kako srečni bi bili Nemci, ko bi uživali v mestih, ki so jih ustanovili njihovi pradedje, pod Jugoslavijo tako svobodo, kakor Slovenci med nemškimi Korošci!

Komentar: Ali je res kakšno mesto v Jugoslaviji, ki so ga Nemci ustanovili? Zakaj jih pa ne navaja?

Tako je bila od pamtveka šega na Koroškem, le prenapeti narodnjaki ne morejo zapopasti take strpljivosti. — In ko bi res hotel kak nadnacionalec, prenapetnežev je povsodi, kedaj uvesti, kar bi žalilo naše slovenske občutke, imamo po mirovni pogodbi zajamčeno varstvo narodnih manjšin.

Po tej mirovni pogodbi je vsako nasiljstvo izključeno:

Komentar: Predobro vemo, kako se izpolnjujejo mirovne pogodbe oziroma državne pogodbe. Mi Slovenci pač čakamo že petdeset let na uresničitev St. Germainse pogodbe. Šestnajst let po avstrijski državni pogodbi še zmeraj brezuspešno čakamo na uresničitev važnih točk kot npr. dvojezični topografski napisi. Le zakaj je pa Avstrija podpisala državno pogodbo, če nima name na brezpogojno uresničiti slehernih točk v državni pogodbi?! Zakaj zavlačujejo rešitev in vlačijo za nos ves svet?

Kakor v starih časih boste tako v svojih cerkvah slišali slovensko pridigo, vaši otroci se bodo podučevali v obeh jezikih. Vaše pravde bodo rešene, kakor razumete in lahko boste govorili povsod, kakor vam je Bog jezik ustvaril.

To niso prazne obljube, to je resnica — tako se počutimo zadovoljne povsodi, kjer bivamo Slovenci med Nemci.

Ko so začetkom leta 1919. nepovabljeni goste Jugoslovane zapodili iz Podklostra, to niso bili Nemci, temveč slovenski Zilani, ki pa hočejo pri tem ostati dobri avstrijski Korošci in vsiljivih Jugoslovanov ne marajo!

DVE ŠPRAHI — EN ROD.

Komentar: Oslarija!

Da se takorekoč smatramo za eno žlahto polubratov in sester, smo sijajno pokazali meseca julija tega leta, ko smo v Celovškem teatru napravili predstavo in potem velikanski obhod v vseh narodnih nošah cele koroške domovine. Kako burno so bili pozdravljeni posebno slovenski Zilani in Zilanke od veliko tisoč broječe množice — med njimi tudi mednarodni komisarji — se ne da popisati. Vsakemu domoljubu so se lesketale solze v očeh, ko je gledal to prelepo slogo in to plamtečo ljubezen do koroške domovine in vse brez zabavljanja in rotenja proti narodnemu nasprotniku, kakor je to, žalibog, šega na SHS taborih.

Pokazala sta oba naroda, da sta zvesta Korošca in da se imata med seboj rada kakor prava brata.

Nemški Korošec nam ni tujec!

Tuja nam je nehvaležnost, sirovost, široko-ustje, nasilstvo!

Tuji so nam ljudje s takimi lastnostmi, akoravno govorijo slovenski.

Tuja in neumljiva nam je njih brezsrčnost in smelost proti domačinom.

Tuja nam je tržaška in goriška fakinaža.

Tuje nam spodnjoštajerske sirovosti, ki se že kmalu dve leti med nami šopirijo in so nas že tako daleč spravili, da se sramujemo Slovenije, ki nam je take zastopnike slovenske civilizacije poslala!

Nešteto solz, krivic, zatiranja, nedolžne krvi in umorov imajo ljudje te vrste na vesti in oni, ki so jih izpustili na Korošce, kakor volkove na ovčji pašnik. — Ako je bil kak gerent, oficir, uradnik ali orožnik le količkaj pravičen, usmiljen in tolerant, hitro so ga odstranili. Tako postopanje nas je Sloveniji odtujilo za vedno! Nesrečna roka, ki je izbrala in postavila za gerente po navadi najostudnejše agitatorje, najmanj spoštovane osebe — ta nas je bolj gnala nazaj v na-

ročje koroških Nemcev, kakor bi to mogla še tako izdatna nemška agitacija.

Na nemški strani, tako smo spoznali, je prava olka in omika, srce in glava nas ženeta nazaj k bratom Koroščem!

Komentar: Dvajset let pozneje pa smo spoznali pravo nemško oliko, omiko in bratsko ljubezen, ko so „rasno manjvredne“ zažigali v krematorijih. Kako je mogoče, da je prišlo v tako visoko kulturni in omikani družbi do takih podvigov, g. Križaj?

Pod bajonete in biče?

Ne pozabimo! Če se nas že sedaj, ko nas še nimajo za gotovo, tako nekrščansko mučili, kaj bo šele, ko bi bili vselej priklenjeni v ta jarem?! V SHS-državi ima prvo besedo vojaštvo in pri tem batine pojo. Z bajoneti in palicami bi bili osrečeni, kadar pade krinka od obraza ljubljanskih mogočnejšev. Vsaj samo za te se gre! Srbi in Hrvati bi nas prav gotovo pustili pri miru — a za ljubljanske in štajerske prvake morajo po kostanj v koroško žerjavico. Kdo jih je izvolil za slovenske zastopnike? Mar ljudska volja? Oh, saj še niste imeli volitev, odkar te država stoji!

V Avstriji je marsikaj popravil kakor v vsaki nesrečni hiši: a bajoneti, sablje, biči, ječa in palica pri nas ne vladajo!

Izvoljeni so zastopniki delavcev, kmetov in obrtnikov in ti napravijo red. Ali se vam, dragi rojaki, ne zdi tudi v tem oziru lepše pri nas, kjer se s človekom tudi človeško ravna?

Komentar: Ali ni čudno? Pred nedavnim je g. Križaj klel čez Srbe, ki so nam prinesli nesrečo, ter pomiloval Slovence na Kranjskem, ki stokajo pod srbskim jarmom. Zdaj pa črti slovenske mogočnejše, ki so primorali Srbe, da so šli po kostanj v koroško žerjavico. Preveč je sovražil svoj lastni rod, da bi mogel spoznati in videti resnico. Žalostne sadove rodi tako pot janičarjev!

(Dalje prihodnjič)

Igra o izgubljenem sinu v Mestnem gledališču

Gostovanje mariborskega slovenskega gledališča na odru celovškega mestnega gledališča v nedeljo, 10. maja, je bilo za nas koroške Slovence dolgo zaželeno srečanje z rojakom iz prejšnjega stoletja, „porednim Paurom u Korotane“, bukovnikom Andrejem Drabosnjakom. Njegova ljudska igra o izgubljenem sinu, napisana v rajmih za kmečke igravce in gledavce z Gozdanj in iz slovenskih koroških dolin, je po prizadevanju Slovenskega narodnega gledališča v Mariboru doživela veselo vstajenje iz dolge pozabe, v veselje vseh, ki ljubijo krepke prikaze iz lastnega življenja, nanizane na svetopisemske zgodbe kot „biblia pauperum“ (sveto pismo ubogih).

Kot pravi dramaturg Bruno Hartman v svojem uvodu k igri, jo mariborsko gledališče igra po rokopisu, ki je bil leta 1935 last Valentina Dragašnika, pd. Čepkova na Čezpolju, danes pa se hrani v ravenški študijski knjižnici, in ga je po vsej verjetnosti napisal Drabosnjak sam. Bilo je pa besedilo prirejeno tako, da je ob ohranitvi nekaterih narečnih posebnosti približano današnji odrski slovenščini. Ta spojitev starega z novim je posrečena zato, ker napravi igro razumljivo tudi koroškega narečja nevesčim gledavcem, pa ji vendarle ohrani starinsko obliko in zvok Drabosnjakove domovine.

Kljub materinskemu dnevu in nekaterim krajevnim prireditvam ob istem času je naše ljudstvo vendar skoraj docela napolnilo celovško gledališče ter z vidnim zanimanjem in užitek sledilo desetim slikam o uživanju, grehu, kazni, kesanju in vrnitvi izgubljenega sina. Bilo nam je, kot da smo v resnici nekje na vasi in ne v imenitni dvorani, tako živo, neposredno, nepopačeno je bilo igranje vseh v igri nastopajočih oseb. Če posebej omenimo v besedi, kretnji in mikiki odličnega sina, prekleto zapeljivo ter z vso vlačuško hudobijo pretkano birtovo hčer in še njena naravnost tipična krčmarska starša, radi poudarimo, da vsi igravci zaslužijo pavšalno priznanje in pohvalo, saj je njih nastop pokazal vzorno vzajemnost celega ansambla.

Morda je bil kdo iznenaden in nekoliko vznemirjen nad prostodušnostjo v prikazovanju radosti in užitkov, ter je sodil, da ta v religiozni, svetopisemski igri ni na mestu. Morda si je kdo ogorčen mašil svoja zgolj spodobnim besedam odprta poštena ušesa, ko so na odru padali krepki izrazi, kot so v navadi pač med neolikanim ljudstvom, ki

UMRLA „MATI KORAJŽA“, HELENE WEIGEL

Dramska umetnica Helena Weigl, umetniška direktorica znanega vzhodnoberlinskega gledališča Berliner Ensemble je umrla po hudi bolezni nekaj dni pred svojim 71. rojstnim dnevom.

Kot žena pesnika, dramatika, gledališkega teoretika in režiserja Bertolda Brechta, s katerim se je poročila 1928, je Helena Weigl zaslovela zlasti v vlogah iz njegovih del, v Materi korajži pa je bila v svetu nenadkriljiva.

Več kot 40 let je bila najuglednejši tolmač Brechtove umetnosti, po njegovi smrti 1965 pa tudi umetniški vodja gledališke skupine, ki sta jo skupno zasnovala. Uvrščajo jo med največje igralko in režiserje sodobnega nemškega odra.

TITO ODLIKOVAL PROF. A. BUDALA

Jugoslovanski generalni konzul v Trstu je v prostorih generalnega konzulata, izročil prof. dr. Andreju Budalu visoko odlikovanje „Red jugoslovanske zvezde z zlatim vencem“, s katerim ga je odlikoval jugoslovanski predsednik Tito za njegovo dolgoletno kulturo in literarno delo ter za požrtvovalno delo, ki ga je opravljal kot predsednik Slovenske prosvetne zveze ter upravnik Slovenskega gledališča v Trstu.

● IVO ROBIČ, se odpravlja na turnejo v Kalifornijo. Kadar ni na turnejah, preživlja prosti čas v svoji hiši v Opatiji in vzgaja vrtnice. Pohvalil se je, da je njegova žena dobila nagrado za najlepše negovani vrt v Hrvaškem primorju. Pred kratkim je Robič odbil turnejo po Sovjetski zvezi, za katero bi dobil 20.000 dinarjev. Robič: „To je sicer lep denar, toda turneja je predolga. Naj gre do mlajši, ki še nimajo stanovanja.“

brez olepšavanja pove, kar misli in občuti. Ta brezobzirna sproščenost v igri o izgubljenem sinu je bila tudi vzrok za to, da je igra v preteklosti doživela razmeroma malo uprizoritev, ker je vedno spet zapadla cenzuri strogih moralistov. A Drabosnjakova igra o izgubljenem sinu ni v običajnem, tradicionalnem pomenu religiozna igra, ampak je zgolj zgrajena na znani svetopisemski priliki, sicer pa je podoba duhovnega življenja koroškega kmeta z začetka 19. stoletja. Kdor se nad njo spotika, se spotika nad duhovnostjo in izražanjem svojih gozdanjskih rojakov in njihovega bukovnika Drabosnjaka. Mariborskemu gledališču pa gre zasluga, da nas je seznanilo z neokrnjenim in necenzuriranim „porednim Paurom u Korotane“.

Prirediteljici (KKZ in SPZ) tega gostovanja sta člani mariborskega gledališča povabili na kosilo v Kulturni dom v Tinjah, na večerjo pa k Brezniku v Pliberk. Tu so se zbrali tudi častni gostje, med njimi jugoslovanski generalni konzul ing. Budihna in konzul Čop s soprogama, predsednik Zveze kulturno-prosvetnih organizacij v Ljubljani g. Ivo Tavčar, podpredsednik občine Maribor g. Stojan Požar, pliberški podžupan Mirko Kumer, ravnatelj študijske knjižnice na Ravnah, dr. Franc Sušnik in drugi.

Predsednik SPZ Hanzl Weiss je častne

goste in zlasti ansambel mariborskega gledališča vljudno pozdravil ter se zahvalil za posrečeno gostovanje. **Predsednik KKZ Lovro Kaselj je v svojem pozdravu dejal, da je uprizoritev vprav te igre najboljši dokaz proti trditvi v zadnji Veiterjevi knjigi, da koroški Slovenci v 19. stoletju niso ustvarili slovenske literature, ampak jim je bila ta pretežno le vnesena iz Kranjske, Trsta, Goriške in Južne Štajerske.** Nadalje se je zahvalil mariborskemu gledališču, da je tolikanj zaničevano in zasmehovano koroško slovensko govornico s to uprizoritvijo povzdignilo k časti odrskega jezika. Izrazil je željo, da bi gostje še kaj podobnega, nastalega na koroških tleh, priredili za ponovno gostovanje pri nas. Te njegove ugotovitve je spremljalo navdušeno dolgotrajno ploskanje vseh navzočih.

Za mariborsko gledališče je spregovoril g. Krajncič. S prisrčno prijaznostjo je tolmačil veselje in zadovoljnost nad povabilom, obiskom predstave in gostoljubnostjo, ki so je bili deležni. Gen. konzul ing. Budihna je zaključil pozdravne govore z besedo priznanja vsem, ki so prispevali svoje k lepemu dnevu bratskega srečanja ob nam vsem skupnem Andreju Drabosnjaku.

Po lepem, uspešnem dnevu in prijetnem večeru smo se razšli z obojestransko željo po večkratnem srečanju.

Dr. France Cigan - kot vzgojitelj

Tri mesece že počiva utrujeno telo g. dr. Franceta Cigana v njivi zadnjega domovanja. Nenadna smrt zgledega duhovnika in požrtvovalnega kulturnega ustvarjalca, nas je globoko pretresla. Ob odprtem grobu smo se za vselej poslovili od njega...

Mnogo besed se je pokojnemu napisalo v spomin. Izkazovala se mu je čast kot kulturnemu delavcu, skladatelju in profesorju petja in glasbe, premalo, ali pa sploh nič, kot gorečemu duhovniku in zgledega vzgojitelju.

„VZGOJITELJ JE ČLOVEK, KI SE POLNOMA POSVETI MLADINI!“

Te besede, ki jih je izpovedal veliki prijatelj mladine in svetnik Bosco, so bile nevidni napis nad vzgojiteljskim delovanjem dr. Franceta Cigana. Hvaležen sem Bogu, ker sem imel priliko, biti šest let testo v vzgojiteljevih rokah. V teh letih sem spoznal in doživel vzgojiteljske sposobnosti pokojnega in to, kar sem prejel, posredujem sedaj naprej.

Venec čednosti je krasil delo pokojnega vzgojitelja: prijaznost, dobrohotnost, domačnost, odkritost, skrb in ljubezen... Jedro vzgojiteljskega delovanja je bilo trdno ZAUPANJE do svojih gojencev.

Po zgledu sv. Janeza Bosca, je pokojni znal preprečiti marsikaj slabega. „Biti vedno med fanti“, je bila njegova glavna zapoved. S tem pa nikakor nismo čutili policijskega nadzorstva. Vzgojiteljeva navzočnost nam je pomenila izraz njegovega zanimanja. Vzgojitelj mora rasti med fanti in za fante. **Premalo je, ako nadzoruje samo učno uro in pomaga pri reševanju domačih nalog.** Koristna izraba in načrto oblikovanje prostega časa sta važni struni v življenju dijakov. Ker nas je gospod Cigan znal v prostem času prav zaposliti, je v vseh teh letih vladal med nami duh medsebojnega zaupanja. Med nami in vzgojiteljem ni bilo skrivnosti. Imeli smo globoko zaupanje do svojega vzgojitelja in njegovo zaupanje do nas je bilo še večje. Na podlagi tega zaupanja je uspelo graditi močne temelje značajnega življenja. Ob nedeljah je bila tako imenovana konferenca, v kateri smo bili deležni številnih življenjskih nauk.

Razna vprašanja, ki so nam grenila našo mladostno dobo, smo radi zaupali svojemu vzgojitelju. Odhajali smo iz njegove sobe pomirjeni in notranje zadovoljni, ker smo dobili odgovor, ki je temeljil na življenjskih izkušnjah vzornega vzgojitelja.

Najbolj važna gesta vzgojiteljskega delovanja so bili OSEBNI POGOVORI:

Samo o teh bi se lahko napisala debela knjiga. Ne vem, kako so potekali pogovori mojih sošolcev. Vem le eno, da je mesečni pomenek z g. Ciganom pomenil za vsakega korak k boljšemu značajnemu življenju. **V tem prijateljskem pogovoru je glasno zvenela struna ljubezni in odgovornosti.** Na nas

niso švigale puščice moralnih napotkov in trdih očitkov; pogovor je bil — v pravem smislu — pomenek med očetom in sinom. Kar je vzgojitelj opazil slabega, je prinesel tako, da nihče tega ni mogel tajiti. Premalo je, samo dognati in očitati; zato je drugi del pogovora bil usmerjen v bodočnost: kako se znebiti te značajne napake, kje iskati pomoči k boljši značajnosti. Skupno smo iskali pot in jo z vzgojiteljevo pomočjo našli. Vse splošno prizadevanje za nas, gojence, bi ne obrodilo toliko sadu, kot ravno usmerjanje in značajno oblikovanje vsakega posameznika.

Krona vzgojiteljskega prizadevanja je bila njegova LJUBEZEN do nas, mladih. Ta ljubezen se je izražala na mnogotere načine:

Dokler smo obiskovali nižjo stopnjo gimnazije, smo jeseni in spomladi ob nedeljah delali skupne sprehode. Vzgojitelj nam je preskrbel malice, nabasali smo jo v nahrbtnike in jo mahnil v božjo naravo. Ob teh sprehodih in izletih smo se čutili razbremenjene šolske vsakdanjosti. Na izletih in sprehodih vlada naravno ozračje. Spoznali smo svojega vzgojitelja ne kot strogega prefekta, ki s cesarsko natančnostjo nadzoruje študij svojih gojencev, temveč kot družabnega prijatelja in velikega dobrotnika.

Njegov pogled je segal dalje, nego naš. Zato smo prosti čas tudi temeljito izrabili, ne samo za šport in razvedrilo; prirejali smo igre, sestanke in deloval v raznih krožkih. Vse to nas je seznanjalo z organizacijskim življenjem, ki je važno za poznejše življenje.

Še več lastnosti, ki so vplivale na razvoj

Ali znamo izbrati knjige za najmlajše?

Ob mednarodnem dnevu mladinske knjige, 2. aprila, ki je rojstni dan danskega pravljicarja H. Chr. Andersena, je Pionirska knjižnica v Ljubljani, katera osnovna naloga je, da posreduje otroku dobro knjigo, pripravila razstavo ljudskih in klasičnih pravljic, spremljano z mislijo, s katero se srečujejo starši, pedagogi ter pisatelji in ilustratorji in založniki — ALI ZNAMO IZBRATI KNJIGE ZA NAJMLAJŠE? Za razstavo ljudskih in klasičnih pravljic so se v Pionirski knjižnici odločili zato, ker otrok v obdobju do 10. leta starosti, v tako imenovanem pravljicnem obdobju, daje prednost tej vrsti, pravzaprav svojo pot v književnost prav z njo začne.

Razstava naj bi pomagala vsem tistim, ki verjamejo v geslo „pravo knjigo ob pravem času na pravo mesto“ in ki po svoji službeni, ljubiteljski ali starševski dolžnosti posredujejo knjigo otroku.

SLOVENCİ doma in po svetu

DR. L. LESKOVAR — PIONIR ARGENTINSKEGA HMELJARSTVA

V mestu Cipolletti v Argentini je bilo nedavno zborovanje vseh argentinskih hmeljarjev in glavnih predstavnikov argentinskih pivovarn. Tu je bilo izročeno priznanje Slovincu dr. Leopoldu Leskovarju, upravitelju veleposestva „Hmelnik“, za njegovo pionirsko delo v argentinskem hmeljarstvu, ki so ga začeli gojiti šele leta 1947. Dr. Leskovar je pred 23 leti prvič zasadil hmelj v Argentini in to na nekem manjšem posestvu v bližini zgoraj omenjenega mesta. Predstavniki argentinskega hmeljarstva so izročili našemu rojaku spominsko zlato kolajno in pergament, s katerim so ga imenovali za pionirja argentinskega hmeljarstva.

UMRLI SO V ARGENTINI

V San Martinu je nedavno umrl iz idilične Dolenske rojeni **Jože Jenko**. Hrabro je zadnje mesece prenašal svojo bolezen. Pogrebno sv. mašo je v sanmartinski katedrali daroval g. Jože Guštin.

V Carapachayu pa je omahnil za zmerom **Branko Vrčon**, zaveden Slovenec, požrtvovalen in neumoren pobornik slovenstva, gojitelj slovenskega petja, zlasti pa dober prijatelj vsem. Doma je bil Vrčon na Vipavskem.

Po dolgi in težki bolezni je v Ramos Mejiji na svojem domu umrl **Stanko Vrečar**, doma iz Moravč na Gorenjskem. Pokopali so ga v Don Boskovem zavodu. Somaševali so: krajevni župnik, sinova Dane in Tine, gospoda Škrbec in Lenček.

NOVI DUŠNI PASTIR V HAMILTONU

Slovenska župnija sv. Gregorja Velikega v Hamiltonu v Kanadi je dobila nedavno novega dušnega pastirja g. **Ivana Doberška**, ki je v veliko pomoč župniku g. Lojzetu Tomcu. Doberšek je prišel iz Trsta.

IZ ŽUPNIJE BREZMADEŽNE V TORONTU

Župnija Brezmadežna v Novem Torontu v Kanadi je zelo razsežna, saj ne zajema le zapadnega torontskega predmestja, ampak tudi mnogo trgov in vasi med Torontom in Hamiltonom in se vanje selijo Slovenci iz Toronta v zmerom večjem številu. Po dosedanji rasti župnije je sklepati, da bo kmalu največja slovenska župnija v Kanadi.

naše mladosti, bi lahko naštel. **Čutimo le eno: izgubili smo najboljšega vzgojitelja in dobrega očeta. Mi vsi, ki smo bili v šoli gospoda Cigana, moremo reči: njegov trud in njegovo prizadevanje ni ostalo brez sadov. Za vse nauke in nasvete, ki smo jih smeli sprejeti v našem mladem življenju, naj odmeva v grob tisočera hvala in iskren Bog plačaj.**

Vzgojitelj je nenehno sejalo seme zaupanja in ljubezni v rahle brazde naše mladostne dobe.

Seme je vzkliklo in obrodilo obilo sadov. Zvestega sejavca pa je poklical večni Sejavca, da mu izroči plačo nepopisne nebeske blaženosti in sreče... —mi—

Ljubljanska opera bo gostovala v Celovcu

V okviru kulturne izmenjave med Koroško in Slovenijo, bo v nedeljo, 23. maja, ob 19.30 gostovala v celovškem Mestnem gledališču Opera iz Ljubljane.

Ljubljanski operni ansambel bo predstavil koroškemu občinstvu opero „Katarino izmajlovo“ ruskega komponista Dimitrija Šoštakoviča.

Ob robu povedano

VARNOSTNA SLUŽBA IN ZLOČINCI

Schuscheu je za zapahi. Dolgo so ga ločili, vsa Koroška je ždela v brezmejni napetosti, kdaj se bo kaj le pojavil ta čudni človek kje in napravil, hop, ali čing, ali puff. Zdaj je na varnem. Naša varnostna služba si je priborila pozlačene lovrike, kajti ujela je zelo nevarnega zločinca. Menda je celo morilec. Keksi bodo gotovo prileteli na uniforme.

Pa Podjuna je postala zadnje čase hudo nemirna pokrajina. Nočne akcije so vznemirile in še vznemirjajo ljudi. Negotovost, strah sta se razlila čez podjunske ravnine. In Dobrova šumi skrivnostno.

Dobrla vas je sredi Podjune. Sodišče je tam, pa druge stvari, nekoč je bil še samostan, zadnje soboto je imel občni zbor Heimatdienst. Nekaj dni poprej so se ljudje zjutraj zbudili, in videli so v tem najbolj nemškem trgu slovenske napise in letake. Celo to so smeli brati: „Nacionalno zatiranje je socialno zatiranje.“ Na Haus der Heimat.

In žandarji so jih šli iskat. En tak rdeč avtomobil je menda vozil ponoči tam okrog, pravijo da je bil VW in da je imel dunajsko registracijo.

In žandarji so ugotovili z džembsbondovski inteligenco, da ima tam nekje zaveden slovenski mladenič rdeč VW. Zasliševali so, ker je bil pač sumljiv. Slovenec je, pa še avto ima, čeprav koroške registracije. Nič ni zaleglo. Čeprav so ga zasliševali in se že veselili, glej ga, zdaj te imamo, so morali ugotoviti, da so se zmotili. Ubogi žandarji, niso bili pravemu na sledi.

Nervoza je bila pač huda. Zaradi tega so videli strahove in zlodeje povsod. Vsak Slovenec je bil sumljiv, vsako oblačilo je bilo sumljivo, kjer je bila muha, so videli slone, kjer sta bila dva, so videli dve skupini. Razgovorilo se je celo do tiste vasi pod Košuto, da se je nekaj zgodilo v Dobrli vasi. In so udarili. Zajeli so jih, opozorili svoje poklicne tovariše, naj so budni, naj pazijo, naj jih takoj zalotijo. In glej, stresla se je gora, Košuta je pokala, Karavanke so se majale, rodila pa se je smešna miš.

Kako je rekel butalski policaj: „Hop, Cefizelj, zdaj te imam!“

Robin Hood

SALT IN KOROŠKI SLOVENC

SALTovci so bili na Koroškem. Uživali so brezmejne lepote koroške dežele in prisrčno koroško gostoljubje. Kar videli smo na slikah, kako navdušenje je gorelo iz oči koroških gostiteljev in kako ginjenost so izlivali čez svoja lica visoki gospodje iz ZDA in Sovjetske zveze. Korošci so jim nudili vse. Vrhu vsega pa se je še smejal sam najvišji Gospod — „Der Herrgott hot glocht“ —, nebeški vratar in vrhovni vremenski gospodar sveti Peter je rzasul čez Koroško nešteto sončnih žarkov.

Kaj čuda, če je bilo vse v sončnem nasmeju. Saj vemo, da je naša Koroška dežela z najbolj plešasto vestjo na svetu. Kar uredi, uredi vse tolerantno. Tako so sprejeli tudi gospode izredno tolerantno. Da pa bi bil vtis iz Koroške čim bolj popoln, so jim razodeli celo skrivnosti našega fevdalizma. Gospod firšt Khevenhüllerski so pogostili gospode z izbranimi jedaçami in pijačami. Ker pa se ve, da Korošci niso samo ljubitelji jedaçe in pijače, ampak tudi petja, so na hitro poiskali nekaj pevcev, ki so stisnili iz svojih pevskih grl nekaj mikavnih koroških pesmi.

Menda pa živijo na Koroškem tudi še Slovenci. Tega pa se najbrž gospodje deželni firerji in drugi zavedajo sila neradi, kadar je treba pokazati prisotnost teh Slovencev tudi uradno. Tako tudi ni bilo nobenih slovenskih pevcev, ki bi z našo prekrasno pesmijo gotovo navdušili goste iz tujine. Vsi-ljuje se nam pa nesramna domneva, da naši odgovorni ali niso hoteli pokazati gostom navzočnosti Slovencev ali pa so se zbalih prehude konkurence. Kaj pa še, če bi se kak Slovenec zdrznil in opozoril Amerikanca in Rusa na neizpolnjena določila člena 7 državne pogodbe, na delovanje organizacij, ki bi po določilih člena 7 ne smele več obstajati (ki pa uživajo vso podporo naših oblasti).

Zvedeli smo tudi, da so se prikopali do Amerikancev in Rusov zastopniki Slovenske mladine. To jim je uspelo kljub vsem nasprotnim prizadevanjem nekaterih spremljevalcev. Izročili so jim pismo, z nekako na-

Tam, kjer sta gospodinjstvo in kultura doma

Ljubi maj, krasni maj,
konec zime je sedaj.

Malo kisló se je držal prvi dan v maju, ker pa smo bili v aprilu deležni toliko toplih pomladnih dni, se ne smemo nič pritoževati, če nam jo je prvi maj malo zagodel.

„Ata, ali greste po kosilu z nami?“ — „Kam?“ sem bil radoveden.

„No, v Št. Rupert vendar,“ je energično odsekala, „ali ne veste, da je zaključek gospodinjske šole?“ — „Ah, viš ga, starino,“ sem se udaril po čelu. „Saj res! Takšne prireditve me zmeraj pomlajajo.“ Kosilo je bilo prej kot običajno. Hitro sem ogrnil suknič, za petami mi je bila seveda že žena, ki ima zanimanje gotovo še za drugo, kot za pomladitev. Da bo šla tudi vnukinja, se nisem prav nič čudil, naj vidi, kje se je njena mati „nalezla“ najbolj potrebne obrti.

Najprej smo si ogledali gospodinjsko razstavo. Važno, kajne? Saj ljubezen gre skozi želodec. **Ti, moj ljubi Bog, ta razstava je posekala sama sebe. Ko sem jo lansko leto, kot tudi že poprej večkrat obiskal, sem bil uverjen, da boljše ne more biti. Letos pa sem prišel do prepričanja, da je lanski višek presežen. Ali bo drugo leto letošnji tudi?**

Kako so vendar vse te želodčne dobrote mojstrsko narejene. Še ježek bo prišel prav tak na krožnik, kot so ga pripravile dekliške roke teh gojenk, z bodečimi iglicami. Ne da bi ga obrile ali vsaj ostrigle, se bo blaženo raztopil — samo Bog ve — v katerih ustih.

Obliznil sem se in hitel za drugimi v naslednji oddelek, kjer imajo razstavljeno to-

liko različnih prtov, pregrinjal, zaves in seveda tudi v raznih krojih izdelane obleke, tako da se človek vpraša:

„Le kdo je tale mojster biv, k'je vas dekliče, to naučiv!“

Nič nam ni treba spraševati, saj je na dlani, da nihče drugi kot naše neumorne šolske sestre, božji dar za naše gojenke in neposredno tudi za vas fante, ki boste v doglednem času stopili z njimi pred poročni oltar.

Vseh deset prstov si lahko obliznete, če dobite eno od teh dekličev za ženo!

Tudi kulturno so se učenke iz Št. Ruperta odlikovale. Takoj pri uvodu prireditve smo počastili z enominutnim molkom spomin rajnega šentruperskega župnika dr. Franca Zeicna, nakar so sledile pevske točke, ki so po pravici žele aplavz. Potem je sledila igra „Bajtarska princezinja“, ki je bila z gotovim zlim namenom podtaknjena. Prava je živelja tlačansko, ona druga pa kneževsko. Toda ta trik je prišel na dan, vendar brez kazni, čeprav je morala dvorna dama dvorjaniti nekaj časa bajtarski.

V zahvalo, da je dobila kneginja svojo pravo hčer nazaj, je tudi podtaknjenki vse odustila. Isto so storile vse dvorne dame, ki so vihale nos, pred pravo, poprej neznano princezino.

Res vzgojno, saj v odpuščanju gori ljubezen, ki je najlepša cvetka.

Simbolični košček naše dekliške folkore, je zaključil res lepo prireditev šentruperskih gojenk.

K. R.

Sinodalni kviz v Celovcu

Gotovo je večini koroških fantov in deklet znan sinodalni kviz, ki se odigrava v treh tekmovalnih: farnem, pokrajinskem in škofijskem.

Moja dekliška skupinica si je v farnem tekmovalju v najmlajši skupini s pravilnim odgovorom vseh vprašanj osvojila prvo mesto. Zato smo se s čim večjim navdušenjem in z neutrudnim učenjem pripravljale na pokrajinsko tekmovalje, ki je bilo 25. aprila v novem bogoslovju v Celovcu.

Ob 2 popoldne so po nagovoru in dveh pesmih nastopili zaporedoma vsi udeleženci, bilo je 54 skupinic (vsaka skupinica je imela tri udeležence). Vsi so dobili po štiri kvizna vprašanja, ki pa so bila v grozo nekaterih zelo spremenjena in zato bolj težka. Nato je sledilo risanje prometnih znakov ter praktično znanje.

Zelo smo bili veseli vsi, ko je skupinica dijakinj iz Mohorjevega doma v najmlajši skupini zmagala. A se nismo dolgo veselile, zakaj uro po zmagi so morale nastopiti ponovno in to je prišlo takole:

Čeravno je voditelj ob začetku med drugimi poudaril, da se naj vsak javi takoj, če spodleti kakšna napaka ali nesporazum med spraševanjem, je šele čez kake četrt ure

Katoliška mladina:

Tekmovalje v namiznem tenisu

V četrtek, dne 29. aprila, je pokrajinsko vodstvo kat. mladine priredilo v župnišču Št. Jakob finalno tekmovalje v namiznem tenisu.

Udeleženci turnirja so se morali najprej kvalificirati v domači župniji in so se pomerili med sabo pri zadnjem tekmovalju. Število prijav je bilo razmeroma razveseljivo, pogrešali smo še predvsem mlajše in pa dekleta.

Tekmovalci so prišli iz Sel, Št. Janža, Št. Jakoba in celo iz Vogrč. Koga ni mikal naziv „prvaka“, pokali, kolajne ter listine? Že

slednjo vsebino: Leta 1945 je dosegla Koroška svobodo, zasovražena nacističnega nasilja je bilo konec. Avstrija pa se ni zahvalila slovenskim borcem za svobodo. Po 26 letih svobode Slovenci ne uživajo niti tistih pravic, ki jih zagotavlja avstrijska državna pogodba. Politika koroške deželne in dunajske vlade je posmeh obveznostim, ki jih je prevzela Avstrija v državni pogodbi. Strpnost do Heimatdienta, ki uživa na Koroškem ugled in spoštovanje v najvišjih vrhovih, je groba kršitev državne pogodbe. Heimatdienst je zagovornik skrite, včasih odprte nacistične politike in ideologije. To se je pokazalo takrat, ko je javno zahteval

reklamirala neka sestra, da izpihovanje vžigalnih škatlic ni predvideno za deklice, ampak samo za fante. Ta reklamacija bi bila opravičena, če bi bila stavljena takoj, ko so bila dekleta še pri tekmovalju. Vem, da nihče ne bi rekel besedice, pač pa nas je to zelo razburilo, ker je ta skupina imela že dalj časa zmago v žepu. Zelo nas je to bolelo, ker so morale še enkrat nastopiti, in to pri računanju na pamet. Spet so zmagale pri četrtem računu Mohorjeve deklice. Mi smo bili že zopet veseli, da se je le pravično izteklo. Žal žeriji le še ni bilo po volji, tako da so napravili še eno tekmovalje in to s pisanjem na stroj. In jim je pa žal spodletelo, ker so bile vajene pisati sinoden kviz le slovensko. Ne bom pozabila, kako žalostna je bila Mohorjeva skupinica. Najraje bi zajokale z njimi.

Ali ne bi bilo bolje, če bi pokrajinsko tekmovalje bilo za nas Slovence posebej? Tako smo se po zaključku spraševale. Gotovo ne bi nastal med ljudstvom kakšen spor; posebna pozornost pa tudi pri deželnem tekmovalju ne bi nastala, če bi bile med drugimi tudi štiri slovenske skupinice.

Sodelovalka

VABILO

Otroci v Žitari vasi vabijo na

MATERINSKO PROSLAVO

v četrtek, 20. maja, ob dveh popoldne pri Rutarju v Žitari vasi. Na sporedu so: deklamacije, petje ter igra V Indijo Koromandijo.

◀●▶

VABILO

Otroci in farna mladina iz Šmihela vabijo na

MATERINSKO PROSLAVO

z igro Pavla Golije Princeska in pastirček, v nedeljo, 16. maja, ob pol treh popoldne v farni dvorani v Šmihelu.

Prisrčno vabljeni!

◀●▶

VOGRČE

Farna mladina priredi v nedeljo, 16. maja, ob pol treh popoldne v farni dvorani

MATERINSKO PROSLAVO

Na sporedu so prizorčki: Male mamice, Cilka in njena punčka, Poštarček, Čudna mama in pravljica igra s petjem v 3. dejanjih: Podkrnoški zaklad.

Povabljeni!

◀●▶

ŽIHPOLJE

Na Žihpoljah bo v nedeljo (5. povelikonočna nedelja), 16. maja, ob pol desetih običajno pranganje v spomin na prenos svetinj. Svete maše bodo ob pol osmih, pol devetih in deseti uri.

Prav lepo vabimo vse!

sedla šentjanška igravca in sicer Martin Mišic in Mihael Hornböck. Naslednja mesta so si delili Dieter Kulnik, Franc Obilčnik, Franc in Emil Rasinger, Karel Kerbic, Maks Poseker, Olip Stanko in Heliodor Juch.

V parih sta pokazala selska tekmovalca Stanko Olip in Heliodor Juch svoje „zobe“ in jasno premagala šentjakovski par Kulnik — Obilčnik in tako zavzela 1. mesto.

Ker se je tekmovalje res izkazalo kot športna privlačnost in odlikovanje, bo pokrajinsko vodstvo priredilo jeseni širše tekmovalje v namiznem tenisu. K pripravam kličemo že zdaj vse interesente, da vadijo in pridejo jeseni k turnirju.

Za tiskovni sklad so darovali:

Alojz Perne 100.— šil.; Štefan Gregorič, Mala vas 100.—; Jožko Hutter, Globasnica 100.—; Melanija Begusch, Sveče 50.—; dr. Stanko Jelen, Bistrica v Rožu 50.—; neimenovani, Bela 50.—; neimenovani, Šteben 50.—; Alojz Gregorič, Mala vas 50.—; Janez Feinig, Sveče 50.—; g. Maks Mihor, Kotmara vas 40.—; Peter Wutte, Čepiče 40.—; Franc Ambrusch, Šteben 40.—; Irena Kopeinig, Beljak 30.—; Jožefa Weiss, Podosinja vas 30.—; Angela Pležgatnik, Globasnica 30.—; N. N., Radiše 20.—; Ana Krautzer, Neuzing, Vlb. 20.—; Marija Kunčič, Podosinja vas 20.—; Ana Kropivnik, Velinja vas 20.—; Ana Potočnik, Šteben v Podjuni 20.—; Natalija Dumpelnik, Globasnica 20.—; N. N., Mala vas 20.—; Blaž Kordež, Podjuna 20.—; Ana Golantschnig, Boja vas 20.—; Jožef Urank, Encelna vas 20.—; Rajmund Greiner, Podroje 20.—; Štefan Kordež, Mala vas 20.—; Ana Hauptmann, Encelna vas 20.—; Rudolf Lampichler, Radiše 15.—; Janez Kuster, Boja vas 10.—; Mihael Petschnik, Št. Janž 10.—; neimenovani, Sveče 10.—; Doroteja Bister, Potok 10.—; N. N., Stara vas 10.—; Berta Smolnik, Stara vas 10.—; neimenovani, Globasnica 10.—; Jože Mohar, Encelna vas 4.—; neimenovani 2,50 šilingov.

Vsem, ki so darovali za tiskovni sklad, iskrena hvala!

TRGOVSKO VAJENKO

sprejme za svojo trgovino s knjigami, pisarniški potrebščinami, nabožnimi predmeti

Družba sv. Mohorja v Celovcu

Dekleta, ki imajo zanimanje, naj se javijo v Mohorjevi trgovini.

TASS

Zakaj potrebujemo organska gnojila?

Knjiga „PRAKTIČNO GNOJENJE“, ki je sestavni del kmečke knjižne zbirke in katere avtor je dr. MIRKO LESKOŠEK, ni prva knjiga, ki smo jo dobili Slovenci o gnojenju. Kot pravi avtor v uvodu sam, smo dobili prvo tako knjigo že pred 120 leti. Toda: ne samo to da so knjige, ki so izšle po vojni v slovenščini, že pošle v naših knjigarnah, tudi novosti v uporabi umetnih gnojil in gnojil samih na trgu se je v zadnjih letih nabralo toliko, da nam je nujno potreben nov vodič za gnojenje v današnjem času, ko se pred kmetijstvo bolj kot kdajkoli prej postavljajo zahteve po gospodarnosti.

Zanimivo knjigo bo z veseljem in pridom vzel v roke vsak kmetovalec in tudi strokovnjak — pospeševalec bo našel v njej mnogo koristnega.

Uvodna poglavja so namenjena razjasnitvi nekaterih osnovnih pojmov v zvezi z gnojenjem in gospodarnostjo. Avtor govori tudi o znakih in posledicah pomanjkanja posameznih hranil.

Naslednje poglavje je namenjeno organskim gnojilom, njihovi uporabi, pomenu ter tudi pripravi. V tem poglavju seznanja avtor bralce tudi o podorinah, ki lahko zamenjajo gnoj.

Izčrpno in obsežno je poglavje o mineralnih gnojilih. Razen že znanim gnojilom je precej prostora posvečenega novejšim kombiniranim gnojilom iz Ruš in Kutine, njihovi uporabi in nadomeščanju enostavnih gnojil.

Vsak kmetovalec bo z velikim zanimanjem prebral tudi poglavje, posvečeno gnojenju posameznih rastlin. Tu bo našel tudi tabelo za preračunavanje hranil in kombiniranih gnojil ter poglavje o trošenju in nakupu ter mešanju mineralnih gnojil.

Da bi lažje presodili njeno vsebino, povzemamo iz poglavja „Organska gnojila“ nekaj napotil:

So kmetje, ki mislijo, da so samo organska gnojila (hlevski gnoj, kompost in po-

dobna) zdrava za rastline in ohranitev rodovitnosti tal. Na drugi strani so strokovnjaki, ki trdijo, da dosežemo z umetnimi gnojili vse in so organska gnojila sploh nepotrebna.

Strokovnega odgovora na tako zelo nasprotni stališči ne želimo iskati v „zlati sredini“, čeprav ga za naše kmetije res lahko že vnaprej postavimo. Ker vsaj trenutno ni kmečkih gospodarstev, ki bi ne imela živine, imajo vsaj domač gnoj. In ker ga uporabljajo, kmetovanja brez domačih organskih gnojil praktično ni.

Vseeno si pogledimo, kakšno vlogo imajo organska gnojila. Pri tem imamo v mislih predvsem hlevski gnoj (tudi tekoči), naše glavno organsko gnojilo.

Če bi hlevski gnoj vseboval samo rastlinska hranila (v kakršnikoli obliki), potem bi se v večini primerov odločali za rabo mineralnih gnojil. Le-ta vsebujejo namreč 15 do 30-krat več rastlinskih hranil kot hlevski gnoj. Zato je že prevoz hlevskega gnoja z gnojilišča na njivo ali v vinograd pogosto dražji, kot so vredna hranila v njem.

Poleg hranil na rastline vsebuje hlevski gnoj tudi hrano za drobnoživke. Naloga teh drobnoživk (mikroorganizmov) ni samo v tem, da razgrajujejo organske snovi v njene prvotne gradbene elemente, ampak še mnogo več. Drobnoživke v zemlji s svojimi izločki in s svojimi telesi zlepajo najbolj drobne „prašne“ delce tal v drobne grudice. Ornica, ki je sestavljena iz takšnih grudic, ima najboljše lastnosti: lahko in lepo jo ob-

delujemo (ni veliko grud), hitro se segreje, ker je v tleh dovolj zraka, dobro gospodari z vlago, toda presežek vode spusti, da odeže v spodnje plasti.

O tleh, ki so sestavljena iz drobnih in obstojnih grudic (takšna zemlja se po dežju ne maže, pa tudi skorja se ne naredi), pravimo, da so godna, da imajo dober zlog, dobro strukturo. V takšnih tleh se tudi mineralna gnojila najbolje izkoriščajo.

Hlevski gnoj s svojo (napol preperelo) organsko snovjo, pa tudi odmrli deli rastlin, še posebej drobne korenine, se v tleh spremenijo s pomočjo drobnoživk v humus. Prav humus pa je hrana za drobnoživke in omogoča nastajanje, ohranjanje in obnavljanje grudic.

Kolikor manj so tla pokrita z gosto odejo rastlin, kolikor bolj torej kopljemo, orjemo in premetavamo zemljo z različnimi orodji in stroji, toliko močneje je delovanje tistih drobnoživk, ki organsko snov (humus) razgrajujejo in zaradi tega ne kvarijo grudice — struktura tal. Kolikor več se humusa porabi, toliko bolj moramo gnojiti z organskimi gnojili, da bi porabljeni humus nadomestili z novim.

Zemljo najbolj mehanično obdelujemo, kadar na njej rastejo okopavine. Okopavine hkrati pustijo v tleh najmanj korenin (manj kot žita in mnogo manj kot trave in detelje). Ker torej okopavine porabijo največ humusa, hkrati pa pustijo najmanj koreninskih ostankov, iz katerih tudi nastaja humus, potrebujejo okopavine najbolj organska gnojila. To so kmetje že zdavnaj spoznali, zato gnojijo ravno in pretežno samo okopavine s hlevskim gnojem.

VABILO

Vse, ki se zanimajo za nas in naš napredek, prisrčno vabimo na

razstavo in kulturno prireditev

Otvoritev razstave bo v soboto, dne 15. maja 1971, ob 15. uri. Zaključimo jo v nedeljo, dne 16. maja, popoldne, ob 16. uri.

Kulturna prireditev bo za oddaljene goste v nedeljo, ob 14. uri, za Št. Jakob in okolico pa zvečer ob 20. uri.

Obakrat bo prireditev v domači dvorani.

SPORED: Pesem in beseda v pozdrav — Kroge nam poganja tango — Poslušalcem v premislek — Trodejanka: „Prisegam“ — Še nekaj pesmic — Ples rožanskih fantov in Ziljank.

Da jih s svojo navzočnostjo razveselite, so prepričane gojenke obeh gospodinjstev šol v Št. Jakobu v Rožu.

Slovence so prešteli

Zavod SR Slovenije za statistiko je sporočil prve uradne rezultate letošnjega popisa prebivalstva in stanovanj, ki je trajal od 1. do 10. aprila.

Po teh podatkih živi v republiki Sloveniji **1.725.088 prebivalcev, kar je za 8,4% več kot leta 1961 in 14,7% več kot v letu 1953. Letos so popisovalci, ki jih je bilo 8.337, našli 515.761 gospodinjstev, medtem ko jih je popis 1961. leta našel 458.853; to pomeni, da se je število članov v enem gospodinjstvu zmanjšalo od 3,5 na 3,3, ali z drugo besedo, število članov „družine“, se počasi, vendar stalno zmanjšuje.**

Zanimivi so podatki o številu prebivalstva po občinah, primerjani med popisoma v letih 1961 in 1971. Močno se je povečalo število prebivalstva v občinah, kjer je močna industrija, trgovina, turizem in druge dejavnosti. Take so vse ljubljanske občine, razen občine Ljubljana-Center, kjer se je število prebivalstva celo zmanjšalo, potem občine Maribor, Domžale, Koper, Kranj, Celje, Kamnik in druge. Pri vseh pretežno „kmetijskih“ občinah pa se je število prebivalstva povečalo manj kot je republiško poprečje, pri nekaterih pa se je celo zmanjšalo. To so občine Cerknica, Ilirska Bistrica, Krško, Lenart, Lendava, Litija, Ormož, Radlje, Ribnica, Sežana, Šentjur pri Celju, Šmarje pri Jelšah, Tolmin in Trebnje.

Vzrokov za to je več; med njimi je vsekakor to, da je ravno v naštetih občinah največ nerazvitih območij, da je tu še nad polovico kmečkega prebivalstva in da mladi na odhaja iz teh krajev v svet s trebuhom za kruhom, saj je iz teh krajev skoraj praviloma tudi največ zdomcev, ki za boljši jutri garajo v tujini.

Po podatkih popisa dela v tujini 49.563 občanov republike. Verjetno pa je ta številka večja, ker so tu šteti samo zaposleni, ne pa tudi člani njihovih družin, ki so v tujini, poleg tega tudi niso upoštevani sezonci, ki

odhajajo v tujino šele sedaj v poletnih mesecih. Vsekakor veliko število pridnih rok, ki bi lahko s pridom doma poprijele za delo.

Prvič so telos popisali tudi stanovanja in jih našli 473.390. Tu niso upoštevana zasilna stanovanja niti vikendi, pač pa le stalno naseljena in prazna stanovanja.

Hkrati s popisom prebivalstva in stanovanj so občani dajali tudi podatke o številu živine, in sicer za konje, govedo, ovce in prašiče.

Po podatkih popisa redijo v Sloveniji 43.231 konj, 445.912 govedi, 25.695 ovac in 374.730 prašičev.

DOMAČI VRT

Ko smo rastline posadili in posejali na staro mesto, jih moramo med rastjo oskrbovati. Pri tem je eno najvažnejših opravil okopavanje.

Za ročno okopavanje uporabljamo motike, različne strgače (Wolfovo orodje), ki so lahke in na dolgih ročajih. To orodje vlečemo in tako okopavane mesta ne pohođimo, delo pa je hitro in učinkovito.

Z okopavanjem pričnemo takoj, ko so se sadike ukoreninile oziroma, ko so sejančki vzkalili. Prst naj bo pri tem srednje vlažna, rastline pa niti preveč rosne in ne uvele. Okopavanje je potrebno iz več razlogov. Z njim uničujemo plevela, ki se hitro razrastejo in odvzemajo gnojenim rastlinam hranilne snovi. Zato moramo okopavati že takrat, ko je plevel še čisto majhen. Danes uporabljamo za uničevanje plevelov kemična sredstva — herbicide, ki jih je treba zelo previdno jemati, le po navodilu in ki za manjše površine, kot je domači zelenjadni vrt, nimajo posebnega pomena.

Z okopavanjem tudi rahlajamo vrhnje plasti zemlje in razbijamo površinsko skorjo. Vsaka tla, ne glede na sestavo, se namreč

Gospodarske vesti

ČEDALJE VEČ JUGOSLOVANSKIH TURISTOV NA KOROŠKEM

Po pisanju koroškega gospodarskega lista „Kärntner Wirtschaft“ je v letošnji zimski sezoni število jugoslovanskih obiskovalcev močno naraslo. Tako se je v januarju letos število nočitev jugoslovanskih turistov povzpelo na 15.437, s čimer se je nasproti lanskemu številu nočitev v istem mesecu, ko je znašalo 7565, več kot podvojilo. S tem so Jugoslovani v letošnjem januarju med inozemskimi obiskovalci Koroške zavzeli drugo mesto za turisti iz Zvezne Republike Nemčije.

VELIKA LEŽIŠČA CINKOVE RUDE NA KOROŠKEM

V koroškem rudniku Bleiberg pri Beljaku so že pred časom našli veliko ležišče cinkove rude, ki ga cenijo 6 milijonov ton. Dosedanje znanstvene raziskave so pokazale, da je z omenjenim ležiščem zagotovljena domača preskrba Avstrije s cinkovo rudo za več desetletij.

ZDRAVILNA MOČ KOBILJEGA MLEKA

Sovjetski znanstveniki so ugotovili, da je kobilje mleko zelo hranljivo in poleg tega vse hranljive snovi, ki jih to mleko vsebuje, organizem zelo hitro asimilira. Kobilje mleko ima tudi precejšnjo zdravilno moč, odkrili so jo že v davnem času, in je bilo celo zelo dolgo edino učinkovito sredstvo za zdravljenje jetike. Prof. Karnaučov je pred nedavnim odkril, da uživanje kobiljega mleka preprečuje prehitro staranje organizma in ga je zaradi tega imenoval „eliksir mladosti“ (zdravilna pijača). Danes je v Sovjetski zvezi celo omrežje zdravstvenih ustanov, kjer zdravijo bolnike s kobiljim mlekom.

PROIZVODNJA ŽELEZOVE RUDE „ALPINE MONTANGESSELLSCHAFT“

Avstrijska rudarska družba „Alpine Montangesellschaft“ je v letu 1970 pridobila domala 4 milijone ton železove rude. Pretežni del te rude, namreč 3,3 milijona ton so pridobili v štajerski rudni gori Erzberg, medtem ko sta nadaljnja dva rudnika, Radmer in Hüttenberg skupaj prispevala komaj 466 tisoč 700 ton železove rude. V treh omenjenih rudnikih je bila lani proizvodnja železove rude rekordna, in sicer pred vsem zaradi velikih potreb topilnice in železarne v Donawitzu.

V SADJARSTVU SE UVELJAVLJAJO VELIKI ZABOJI

Pri prometu s sadjem so začeli v zahodni Evropi vse bolj uporabljati velike zaboje, v katere gre 320 do 350 kg sadja ali celo več. Prednosti večjih zabojev so predvsem v lažjem prekladanju, kjer je to mehanizirano. Tudi skladiščni prostor je z velikimi zaboji izkoriščen bolje za 17 do 20%. Ugotavljajo, da sadje v velikih zabojih bolje obdrži kakovost, kakršno je imelo ob nabiranju, ker je manj mest, kjer se sadje obtisne.

Na Južnem Tirolskem uporabljajo zaboje, velike 1,12×1,12×0,64 m. Sicer pa uporabljajo drugod tudi zaboje drugačnih mer.

Seminar v Vöslau

Toplice Vöslau (Veselovo, tako je kraj označen v prvih zgodovinskih zapiskih) so dobro obiskano zdravilišče blizu Dunaja.

Avstrijska liga za človekove pravice je 8. in 9. maja priredila v Vöslau seminar odseka za vzgojo. Seminar je bil posvečen problemom o rasni in jezikovni diskriminaciji. Izčrpna strokovna predavanja so nakazovala delo UNESCO proti vsakršni diskriminaciji.

Z vprašanjem izobrazbe odraslih se je pečal dr. Fellingner, ki je nakazal, da tudi pomanjkanje izobrazbe vodi k diskriminaciji.

Višji študijski svetnik Görlich je razpravljal o protižidovski in protislovanski gonji v Avstriji. Nadzornik dr. Brantner je to vprašanje obravnaval iz vidika šole, ko telesne hiše otrok in v zadnjem času tudi jezikovna vprašanja v zvezi z deco tujih delavcev vodijo do težav.

Udeležence seminarja je občina povabila na večerni pomenek, kjer smo slišali marsikaj zanimivega iz zgodovine kraja. Danes ima kraj 7000 prebivalcev. Zaposlenih je 1000 inozemskih delavcev in to predvsem v tekstilni industriji.

Seminarja se je udeležilo pet zastopnikov iz Koroške.

Sveče za prvo obhajilo vam v veliki izbiri nudi Mohorjeva trgovina

Slovensko prosvetno društvo Radiše vabi na predstavo komedije

„TRIPČE DE'UTOLČE“

s katero bodo v nedeljo, 16. maja 1971, ob 15. uri v dvorani pri cerkvi na Radišah gostovali igralci SPD „Zarja“ iz Železne Kaple.

Na prireditev prisrčno vabi društveni odbor.

Slovensko prosvetno društvo „Danica“ v Št. Vidu v Podjuni, priredi v nedeljo, 16. maja 1971, ob treh popoldne

MATERINSKO PROSLAVO

Na to proslavo so vabljeni zlasti matere!

EVROVIZIJSKI FESTIVAL 71:

Pesmi po vrstnem redu izvajanja

Poročali smo že, da je na evrovizijskem festivalu 71 v Dublinu zmagala popevkarica **Josiane Grizeau** iz Monaka. Danes hočemo našim mladim bralcem govoriti o devetih favoritih, ki bi prišli v poštev za zmagovalca. Med favorite so šteli: **Monaco, Nemčijo, Španijo, Luxemburg, Anglijo, Italijo, Švedsko, Portugalsko in Belgijo**. V drugo, manj pomembno skupino so šteli med drugim tudi nastop avstrijske pevke **Marianne Mendt**. (Op. ured.)

Marianne Mendt, dunajska plavalnica, se je predstavila z nekoliko slabokrvno, a kljub temu simpatično popevko „Glasba“. Res ji je treba priznati, da jo je odpela kar dobro.

Malteški pevec **Joe Grech** s pesmijo „Malteška Marija“ je zasedel zaslužen zadnje mesto.

Peter Sue in Marc, ki so zastopali Švico, so zapeli sila prijetno pesem, spominjala je na šanson, z naslovom „Iluzije naših dvajsetih let“.

Katja Ebstein je bila edina pevka, ki je na evrovizijskem festivalu nastopila drugič zapored. Tudi lani v Amsterdamu je bila tretja.

Španka Karina, ki so jo spremljale še tri pevke, je bila najbolj reklamirana pevka festivala. Njene fotografije so visele na vsakem koraku, njene plošče so delili vsem, ki so jih hoteli, večer pred tekmovanjem pa so njeni managerji priredili še večer flamenca in tiskovno konferenco. Njena pesem „V novem mestu“ je bila med najboljšimi.

Francoz Serge Lama ni opravičil svojega nastopa.

Monique Melsen v ljubkih „vročih“ hlačkah je pela ljubko pesem „Jabolko, jabolko, jabolko“. Njena pesem je bila zelo spevna in so jo koj vsi peli. Uvrstila se je prenzko.

Angležinja Clodagh Rodgers je s

V NEKI SREDNJI ŠOLI JE ŽELEL KATEHET, DA DIJAKI SAMI VPRAŠAJO, ČE ČESA NE RAZUMEJO. PA VSTANE FANT IN VPRAŠA, ČE JE BIL PRVI ČLOVEK ADAM PLEMIČ ALI NAVADEN ČLOVEK. KATEHET, KI JE POZNAL ŽVITO VPRAŠANJE, JE ODGOVORIL: „PLEMIČI SE RODE, ADAM PA JE BIL USTVARJEN.“

pesmijo „Jack v škatli“ veljala za favoritko. Njena pesem je bila po mnenju številnih poznavalcev glasbe najbolj komercialna, pa tudi sicer med najboljšimi. Kot pevka je bila Clodagh najboljša.

Simpatični duet Nicole Josy in Hugo Sigal je bil s pesmijo „Dobro jutro, jutro“ vsem zelo všeč.

Švedski kvartet je s pesmijo „Bela obzorja“, dobro, moderno in lirično popevko, pristal odločno prenzko.

NOGOMET:

POKAL EVROPSKIH PRVAKOV

Jugoslavija — NDR 2:1 (2:0)

V nedeljo sta bili na sporedu dve tekmi za pokal evropskih prvakov, in sicer je bila izredno važna igra v sedmi skupini med Vzhodno Nemčijo in Jugoslavijo v Leipzigu. Pred 100.000 gledalci so Jugoslavlani z odlično tehniko in pametno igro izvajali pomembno zmago nad ustrezno nogometno reprezentanco Vzhodne Nemčije, čeprav so veljali Nemci za favorite, so si jugoslovanski igralci v prvih dvajsetih minutah priigrali lepo prednost dveh golov. V 11. minuti je Filipović na krasno podajo slovenskega igralca Oblaka (le-ta je bil v drugem polčasu poškodovan ter je moral zaradi tega zapustiti igrišče) zabil prvi gol za jugoslovanske barve. To je bil vzpodbuden namig za še boljšo igro. V 20. minuti je znani nogometaš Džajić zatresel s krasnim neubranljivim golom nemško mrežo.

V drugem delu igre so sicer imeli Nemci premoč, a so dali spretno se branečim jugoslovanskim igralcem le en gol v 60. minuti, ko je jugoslovanska obramba za trenutek zaspala. Več nemški nogometaši niso mogli doseči, ker so imeli Jugoslavlani v Vukčeviću skoraj nepremagljivega vratarja. Avstrijski sodnik Schiller je svojo nalogo opravil izborno.

To je bila pravzaprav odločilna tekma za prvo mesto v skupini 7. Vzhodni Nemci so bili tokrat že drugič poraženi na svojem igrišču (prvič od Anglije in sedaj od Jugoslavije), 17 meddržavnih tekem pa so na domačem igrišču dobili. Sedaj morajo Jugoslavlani premagati Luxemburžane (kar bo

Italijan Massimo Ranieri je ves čas zatrjeval, da bo prvi. Pa mu kljub temu, da je imel v popevki „Ljubezen je trenutek“ vse, kar vsebuje italijanska popevka (amore, ultima lettera, tristezza, lacrime, felicità, adio, adio...), ni uspelo.

Irska popevka „Enodnevna ljubezen“ je bila kopija lanske zmagovalne pesmi, pa tudi pevka Angela Farrell je (slabo) kopirala svojo rojakinjo Danó.

„Čas“, ki sta ga pela Saška in Sergio iz Nizozemske — nič posebnega kot skladba, a dobra interpretacija.

Tonicha iz Portugalske — odlično.

E. J.

gotovo), proti nemškim nogometašem pa jim je treba doseči samo še remi, in s tem ena točka, pa so zmagovalci in prvi v 7. skupini. Obe tekmi bodo Jugoslavlani igrali v Beogradu, kar pomeni velikansko prednost.

Šele štiri minute pred koncem tekme si je španska nogometna reprezentanca v Nikoziji (Ciper), z 2. golom zagotovila zmago v tekmovanju za pokal evropskih prvakov v skupini 4. Branilec Violeta (Španija) je zabil 2. gol, potem ko je v 2. minuti Pirri povedel Špance v vodstvo. V tej skupini igrajo poleg zgornjih dveh še: Severna Irska in Sovjetska zveza.

Nova zamisel — „mini kinodvorane“

Znani ameriški filmski komik Jerry Lewis je v Združenih državah Amerike doživel uspeh s svojo zamisljo o „avtomatskih mini kinematografih“ po znižani ceni. Gre za kinematografske dvorane, v katerih predvajajo izključno „moralne“ filme, to se pravi filme, ki niso prepovedani za mladino. V ZDA deluje doslej 15 takih dvoran, v kratkem bodo zgradili še 75 dvoran, nameravajo pa jih zgraditi 3500.

Prav zaradi tega uspeha se je Jerry Lewis odločil, da bo poskusil prodreti s svojo zamisljo tudi v Veliki Britaniji, v Franciji in v Italiji. V Londonu je že imel tiskovno konferenco, na kateri je skušal razložiti, kaj namerava.

Jerry Lewis je star 45 let, čeprav si ga vsi zamisljajo kot nekakšnega odraslega „fanta“. V filmih nastopa že 22 let in je posnel 40 filmov.

NA OLIMPIADI V MÜNCHNU BODO PODELILI 1109 KOLAJN

Na kolajnah bo tudi ime

Dobitniki olimpijskih kolajn na olimpijskih letnih igrah 1972 v Münchnu bodo dobili zlate, srebrne in bronaste kolajne, na katerih bodo vgravirana njihova imena. Zlatarji bodo svoje delo opravili v času po tekmovanju in pred slavnostno proglasitvijo zmagovalcev.

V 21. panogah oziroma disciplinah bodo razdelili skupno 1109 kolajn: 364 zlatih, 364 srebrnih in 381 bronastih. Razlika med zlatimi in srebrnimi priznanji ter bronastimi kolajnami je nastala zato, ker dobijo olimpijci v enajstih kategorijah med boksarji in v šestih razredih med judoisti po dve bronasti kolajni. Največ kolajn bo na voljo atletom — 150 in plavalcem — 144.

Upajmo in držimo pest, da bodo morali graverji v olimpijske kolajne vsaj nekajkrat vgravirati tudi imena najboljših avstrijskih športnikov.

● GINA LOLLOBRIGIDA, filmska igralka, je fotografska amaterka. Velika ameriška založba Life bo izdala knjigo njenih fotografij. Pred kratkim se je odločila, da bo postala tudi filmska režiserka. Za začetek je posnela dva dokumentarna filma, njena želja pa je, da bi posnela tudi celovečerni film. Gina: „Nočem, da bi me ljudje pozabili. Fotografiram, igram v gledališču, snemam plošče, režiram. Če me bo film popolnoma zavrgel, bom imela še vedno dovolj dela.“

Ima šest otrok in je že stari oče z dvema vnukoma. Kljub temu pa se še ni „zresnil“.

V kinematografskih dvoranah, ki si jih Lewis zamišlja, bosta potrebna le dva tehnika. S pritiskom na gumb se bo sprožil mehanizem, ki bo začel predvajati film, ugasil bo luči, odprl bo zaveso...

Za pripravo in oskrbovanje ene izmed njegovih kinematografskih dvoran je potrebnih približno 9 milijonov lir, vsaka dvorana pa bo razpolagala s sto do 350 sedeži.

Na vprašanje, katere filme bodo pravzaprav predvajali, je komik odgovoril, da bodo to filmi, kot je npr. „Love Story“, posebna komisija pa bo skrbela za določanje drugih primernih filmov.

to svetovalec, ki bi se smel človek zanesti nanj? Odkar se podim za temi naklepi, nimam drugega kakor nenadna potovanja, slabo prebavo, udarce in praske, ječo in glad; razen tega se to ne more končati drugače kakor z umorom nekaj tisoč mirnih ljudi. Pravim vam, da hočem kraljevati na svojih lastnih imetjih in nikoder drugod; in moje prvo vladarsko dejanje bo to, da obesim opata.“

»A moja varovanka Rowena,« je rekel Cedric, »upam, da je ne misliš zapustiti?«

»Oče Cedric,« je dejal Athelstane, »bodi te pametni. Lady Rowena se zame ne meni — mezinec na rokavici bratranca Wilfreda ji je ljubši od vse moje osebe. Tu stoji, naj vam sama pove! Ne, sestrična, nikar ne zardevajte, saj ni sramota, da vam je dvorljivi vitez dražji od kmetiškega framklina — in tudi smejeti se ni treba. Rowena, zakaj Bog ve, da mrtvaška halja in shuššan obraz nista primeren predmet za smeh. Če se hočeš pa za vsako ceno smejeti, tedaj ti moram najti boljši vzrok. Daj mi roko, ali bolje, posodi mi jo, zakaj prosim te zanjo samo kot prijatelj. Evo, bratranec Wilfred Ivanhoeski, v tvojo korist se odrečem in odpovem... Hejo, tako mi svetega Dunstana, naš bratranec Wilfred je izginil! In vendar sem ga pravkar videl tukaj, razen če so mi oči še vedno zmešane od posta, ki sem ga prestal.«

Vsi so se jeli ozirati in iskati Ivanhoeja, a zaman. Čez dolgo časa se je izkazalo, da je povzročil ta nenadni Ivanhoejev odhod kaj drugega kakor najbolj tehtni razlogi, bi pri tej prici preklical —

A komaj je izpustil njeno roko, je že tudi Rowena, kateri se je zdel položaj sila neroden, porabila prvo priliko in se ukrala iz sobe.

Bogme,« je dejal Athelstane, »ženske so res najbolj nezanesljive izmed vseh živih bitij, če izvzamemo menihe in opate. Nejeverniki naj bom, ako se nisem nadejal njene zahvale in nemara celo kakega poljuba v nameček. Te preklete mrtvaške halje

morajo biti res začarane, da vse beži od mene. Obrnem se tedaj k vam, plemeniti kralj Rihard, da se vam poklonim kot vaš vazal in vam obljubim zvestobo —

A tudi kralj Rihard je bil odšel in nihče ni vedel kam. Nazadnje se je zvedelo, da je hitel na dvorišče, poklical predse Žida, ki je prej govoril z Ivanhoejem, ter po nekaj besedah z njim nestrpnostno zahteval konja, se vrgel nanj, prisilil Žida, da je zajahal drugega, in oddirjal z njim tako naglo, da je bilo po Wambovih besedah škoda vsakega beliča, ki bi ga kdo dal za Židov tilnik.

»Tako mi zveličanja,« je rekel Athelstane, »očividno se je v moji odsotnosti Zernebock polastil tega gradu. Vračam se v svoji mrtvaški obleki, prav iz groba sem vstal, in vsak, ki ga ogovorim, izgine, kakor hitro začuje moj glas! Pa kaj bi zapravljali o tem besede! Pojdimo, prijatelji, kar vas je še ostalo, spremite me v gostinsko dvorano, da jih še več ne izgine iz naše srede; upam, da je precej založena z vsem, kar se spodobi na pogrebščini starega saškega plemiča; če bomo količkaj odlašali, kdo ve, ali nam tudi večerje vrag ne odnese!«

TRIINŠTIRIDESETO POGlavJE

Pozorišče naše povesti se zdaj vrne v okolico templestovskega gradu ali preceptorija, ob uri, ki je bila določena v to, da padejo krvave kocke za Rebekino življenje in smrt. Hrupa in vrvenja je bilo toliko, kakor da je vsa sosesčina poslala svoje prebivalce na proščenje ali kako drugo vaško veselico. — Toda resna želja, gledati kri in smrt, ni lastna samo tistim nemirnim časom, ampak se odraža v naših dneh, ko imajo usmrtitve, rokoborbe in pretepi zmerom obilo gledalcev.

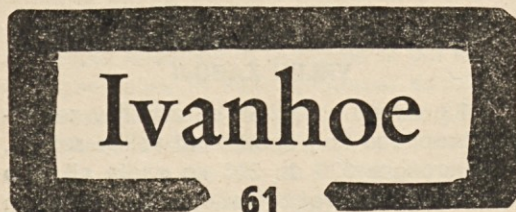
Oči velike množice prisotnih so bile uprte v vrata templestovskega preceptorija, češ kdaj se prikaže iz njih turobni izprevod, in še večje število ljudi se je zdaj neučakano zgrinjalo okoli borišča, ki je spadalo h križarski naselbini. To borišče je bilo napravljeno na ravnici, ki so jo bili

za bojne in viteške vaje skrbno ugladili. Ležalo je na hrbtu nizkega, položnega griča; vsenaokrog je bilo skrbno ograjeno ter obdano z galerijami in klopmi, zakaj templjarji so radi vabili gledalce, da so občudovali njih spretnost v viteških vajah.

Za današnjo priliko je bil postavljen na vzhodnem koncu borišča prestol za velikega mojstra, ki so ga obdajali častni sedeži za preceptorje in redovne viteze. Nad njim je vihral posvečen prapor, imenovan Beausséant, ki je bil znamenje templjarjev, kakor je bilo njegovo ime njihov bojni klic.

Na nasprotnem koncu borišča je bila grmada iz svežnjev dračja, nakopičenih okoli kola, globoko zabitega v tla; za žrtev, ki ji je bilo namenjeno, da tu zgori, je bil puščen prazen prostor, po katerem je mogla dospeti v usodni kolobar, da jo tu priklenejo s sponami, ki so že visele na kolu. Ob tej moralni napravi je stala četvorica črnih sužnjeve; afriška barva in oblika njihovih obrazov, ki so bili na Angleškem tisti čas še tako malo znani, sta plašili množico, da je strmela vanje kakor v besede, pripravljajoče se na svoj peklenški posel. Ti štirje se niso gamili, razen kadar jim je eden, ki je bil videti njihov vodja, velel, naj kaj popravijo pri kurivu. Množice niso niti pogledali. Bilo je, kakor da se ne zavedajo ne njene navzočnosti ne česar koli drugega mimo svoje strašne dolžnosti. In kadar so, govoreč med seboj, odprli debele, nabrekli ustnice in pokazali svoje bele zobe, kakor bi se režali ob misli na bližnjo tragedijo, se prestrašeno ljudstvo skoraj ni moglo ubraniti misli, da so to morda res tisti zli duhovi, ki je čarovnica občevala z njimi in ki se zdaj, lko je njen čas minil, pripravljajo, da bi pomagali pri strašni kazni. Drug je šepetal drugemu in našteval vsa dejanja, ki jih je bil satan izvršil v tem nemirnem in nesrečnem času; razume se, da je pri tem peklenščikov račun naraščal nad njegovo zaslugi.

»Ali niste slišali, oče Dennet,« je rekel neki seljak svojemu priletnemu tovarišu,

»A papež, moj plemeniti prijatelj...« je oporekal Cedric.

»A sam peklenšček, moj plemeniti prijatelj,« ga je oponesel Athelstane; »visel bo pa mir besedi. Tudi če bi bili najboljši menihi na zemlji, svet se zaradi njih ne bo podrl.«

»Sramuj se, plemeniti Athelstane,« je rekel Cedric; »pozabi te klavrne lopove in misli na slavno pot, ki se odpira pred teboj. Povej temu normanskemu princu Rihardu Anževinskemu, da kljub svojemu levjemu srcu ne bo brez odpora sedel na Alfredovem prestolu, dokler živi moški potomec svetega Spoznavalca, ki mu more odreči pravico do njega.«

»Kaj!« je vzkliknil Athelstane. »To je plemeniti kralj Rihard?«

»Sam Rihard Plantagenet,« je potrdil Cedric; »vem, tebe ni treba spomniti, da je svojevoljno prišel semkaj v goste in da ga ne smeš ne žaliti ne zadržati v ujetništvu saj poznaš svojo domačinsko dolžnost.«

»Da, tako mi vere!« je dejal Athelstane; »in tudi podaniško dolžnost, zakaj s tem mu poklonim svojo vdanost s srcem in roko.«

»Sin,« je rekla Editha, »misli na svoje kraljevske pravice!«

»Misli na svobodo Anglije, izprijeni knez!« je vzkliknil Cedric.

»Mati moja in prijatelj moj,« je odvrnil Athelstane, »prestanita s svojimi očitki. Kruh in voda v podzemeljski temnici sta čudovita leka zoper častihlepje; vsaj jaz sem vstal iz groba modrejši, nego sem legel vanj. Več ko pol teh praznih ničemurnosti mi je našepetal v uho izdajalski opat Wolfram — in zdaj mi sama povejta, ali je

Maurice Dekobra:

VELIKA LJUBEZEN

Sladko sanjarjenje zatopljen sem srkar na terasi hotela „Imperial Palace“ kozarček brandyja. Leno, kakor turkiz višnjevo Ancejsko jezero je kodralo svoje lesketajoče se valove do vznožja visokih gorá, ki so bile pokrite z visokim snegom. Iznenada pa je vstal neki gospod od sosedne mize in sedel k meni. Brez ovinov je začel pripovedovati z razburjenim, drhtečim glasom:

„Gospod, rotim vas, storite mi veliko uslugo!“

Mislil sem, da si hoče pri meni izposoditi denar, in sem ga posmehljivo pogledal... On pa je hitro nadaljeval:

„S svojo mlado prijateljico, ki jo vidite pri sosedni mizi sem skrivaj napravil izlet. Toda oženjen sem... in pravkar sem opazil, da se moj svak in svakinja bližata terasi... Pomagajte mi in sedite k moji mali prijateljici, jaz pa bom ostal pri vaši mizi. Bom že našel kakšen izgovor in se vam zahvalil, ko mine nevarnost...“

Ta pustolovščina me je zanimala. Hitro sem vstal in dejal:

„Takšno malenkostno uslugo izkaže prav rad vsak moški tovarišu v nesreči. Bodite prepričani, da bom molčal.“

Neznaneec se je z očmi sporazumel s svojo ljubko spremljevalko, ki se mi je prijazno nasmehnila. Sedel sem k njej in šepnila mi je:

„Ali ni to smola?... Poglejte... pogledajte ti dve strašili!...“

Stroga sodba moje sosede se mi je zdela upravičena... Svak je imel pod svojim okroglim klobukom brado, ki je bila še najbolj pahljači podobna, in okoli nog so se mu opletale slabo zlikane hlače iz surove svile. Svakinja pa si je nateknila obleko iz prav tenkega blaga, na glavi je imela velik zelen klobuk.

Medtem ko je moj sosed, ki je sedel zdaj sam za mizo, z nedolžnim obrazom opazoval vrhove najbližjih gorá, sem se jaz obrnil k njegovi mladi prijateljici, ki mi je bila prav všeč, in začel z rahlim zasmehom:

„No... Ali je bil to beg?... Beg v sinjo deželo ljubezni?“

„Da, gospod... In še posvarila sem svojega prijatelja; Nikolosi se ne peljiva v Ancecy... Tam je preveč ljudi in zato je nevar-

no. Še kakšnega znanca utegneš srečati. On pa mi je hotel le pokazati to prekrasno jezero... In, bums, pa pade sestri svoje žene in njenemu možu v naročje... Strupe na kača, ki bi nedvomno takoj razkrila najino ljubezensko gnezdo... Zdaj pa, hvala Bogu in vam, obe predpotopni živali ne bosta mogli nič slutiti. Tako ste rešili Edvarda iz prav hudih škripcev... Gospod, večno vam bova hvaležna!“

„Ali je vašemu prijatelju Edvard ime? In kako je vam?“

„Emilija... Pazite!... Bližata se... O, kako imenitno, da ne bosta ničesar opazila!“

Res je počasi prišel par po stopnicah na teraso. Svak, ki je bil s svojimi zabuhlimi očmi in valujočo brado podoben kakšnemu Ahasverju od policije, se mi je zdel prav pri skuten. Svakinja se mi je zdela še grša. Našmela se je kakor kakšna ciganka iz Liberije. Živordeče blago njene obleke je bilo posejano z rumenimi in višnjevim cvetkami. Njena obleka je res presejala dovoljene meje slabega okusa.

Edvarda nista opazila. Šla sta mimo najine mize in stopila v hotelski vestibul.

„Ali je mogoče, da vašega prijatelja nista videla?“ je šepnila Emilija.

Igralčeva bilanca

Neki francoski igravec, ki je moral imeti ob svojem gledališkem jubileju govor, je prišel na zanimivo misel, da je zbral po statistikah vse, kar je »doživel« na deskah, ki pomenijo svet.

V svojem gledališkem življenju je moral 2318-krat izpovedati ljubezni. 1925 deklet in 980 žen mu je ostalo zvestih, on pa je svojo prisego zvestobe 1543-krat držal, 775-krat pa prelomil. Izbruh vojne je doživel 3350-krat, 2115-krat pa je bil sam vojak. Vsota useh dot, ki jih je dobil kot bolj ali manj ljubljene zet, je znašala 6 do 7 milijonov frankov, 3 milijone goldinarjev in 5 milijonov mark. Goste je moral povabiti 3000-krat in 942-krat jih je moral vreči iz hiše. Tudi v roke razbojnikov je padel 170-krat. Zlasti pa je bil dobro založen s taščami, ki jih je imel nič več in nič manj

„Ne, nista ga spoznala.“

Pogledal sem nazaj. Grešni soprog je položil prst na usta, vstal in nama mimo grede šepnil:

„Pogledal bom, ali bosta odšla... Prav všeč mi bo, če ne mislita tu prenočiti... Pojdita medtem k jezeru... Kmalu pridem za vama.“

Ta predlog mi je bil prav všeč. Zapustila sva mizo in se odpravila proti obrežju. Med klepetanjem sva obstala pod visokim drevjem. Ko sva bila že tako daleč, da naju iz hotela ni mogel nihče več videti, se mi je Emilija še bolj približala, položila svoje lepo oblikovane roke na moje rame in vzdihnila:

„Oh, gospod!... Kako se vam bom mogla kdaj zahvaliti?“

„Toda, gospodična,“ sem se začel brniti, „vsakdo na moji stopnji bi bil tako storil... Hvaležen sem usodi, da se moram tako nepričakovanemu naključju zahvaliti za znanje s tako ljubko gospodično.“

Emilija me je od strani pogledala. Žametno mehki lesket njenih črnih oči pod dolgimi trepalnicami me je tako vznemirila, da me je toplo izpreletelo... Srečni Edvard... Srečni mož, ki si je znal na tako prijeten način osladiti grenke zakonske vezi! Kako dober okus je imel pri izbiranju svoje tovarišice!

Emilija je morala brati misli v mojih očeh. (Dalje na 8. strani)

Pomlad

*Že grejejo pomladni žarki,
sneg z bližnjih gričev je pregan;
v potokih kalnih, v blatnih jarkih
zdrvel v poplavljenju je plan.*

*Narava, v spanje še zajeta,
smehlja se znani jutro leta;
v sinjini se nebo blešči
in hosta, ki še gola ždi,
kot da se v zelen puh ogrinja.*

*Čebela leta iz panjū
po bero poljskega darū.
Že suha, v cvetu je dolina;
govedo muka, in zvečer
prepeva slavček v blagi mir.*

(Al. S. Puškin — M. Klopčič)

kov, ki naj bi jih izgubil samo zaradi očetove muhavosti. Tedaj se je oglasil njegov stric Tom in mu zaupno dejal.

„Če ti pomagam, da bom oporoko izpolnil in pri tem ne boš izgubil niti beliča, ali mi boš potem dal 50.000 funtov?“

„Seveda, stric!“ je veselo vzkliknil sin. „Staremu vtakni v žep ček za 100.000 funtov in zadeva bo rešena,“ se je nasmehnil stari stric.

Otroška

„Babica, ali tvoji naočniki res povečajo?“
„Seveda, dragi otrok.“
„Potem mi jih pa posodi, ker mi mamica pravkar reže pogačo.“

Dokaz

„Res misliš torej, da te bo Tone v najkrajšem času zaposlil za roko?“
„Da, celo prepričana sem o tem.“
„Kako pa moreš to tako natanko vedeti?“
„Ker je nenadno začel trditi, da se mi preproste obleke vse bolj podajo kot razkošne.“

Priporočilo

Ravnateljstvo živalskega vrta išče krotitelja divjih zveri. Nekega mladega moža, ki se je ponudil za to službo, vpraša ravnatelj: „Ali ste že kdaj krotili zveri?“ „Še ne,“ meni mladenič. „Pač sem bil pa tri leta v gledališču garderober.“

»da je velikega saškega thana Athelstana Coningsburškega s kožo in kostmi vrag odnesel?«

»Da, a tudi nazaj ga je prinesel, zahvaljena boglita Bog in sveti Dunstan.«

»Kako to?« je vprašal bister mlad dečko v zelenem, z zlatom pošitem jopiču; za petami mu je stal krepak fant s harpo na hrbtu, ki je označevala njegov poklic. Minstrel ni bil videti navadne vrste, zaskaj mimo sijaja svoje bogato izvezene obleke je nosil okoli vratu srebrno verižico, na kateri je visel wrest, ključ, s katerim je ubiral godalo. Na desni zgornji lakti je imel srebrno ploščo, v katero je bila vrezana samo beseda »Sherwood«, ne pa grboslovno znamenje ali rodbinsko ime velikaša, pod katerega je spadal. »Kaj mislite s tem?« je vprašal veseli minstrel, vtikaje se v razgovor obeh seljakov. »Prišel sem, da najdem snov za kako pesem; ali, tako mi naše Gospe, vesel bi bil, če bi dobil kar dve.«

»Znana reč je,« je rekel starejši seljak, »da je bil Athelstane Coningsburški že štiri tedne mrtev —«

»To ni mogoče,« je dejal minstrel; »na turnirju v Ashbyju de la Zouche sem ga na svoje oči videl živega.«

»A mrtev je vendar bil, ali pa ga je bil vrag odnesel,« je menil mlajši seljak; »saj sem čul menih pri Svetem Edmundu, ko so mu peli mrtvaške himne; in razen tega so obhajali na coningsburškem gradu bogato pogrebščino in žalovanje; sam bi bil šel tja, da ni bilo Parkinsonove Mabel, ki —«

»Da, Athelstane je bil mrtev,« je majaje z glavo rekel stari mož; »to je tembolj žalostno zaradi stare saške krvi —«

»A dajta že, prijatelja, kakšna je vajina povest?« mu je minstrel nestrpno segel v besedo.

»Da, da, dan z zgodbo,« je rekel zajeten menih, ki je stal nedaleč od njih, oprt na palico, ki je bila videti na pol romarska na pol bojna gorjača in je brčkone po potrebi služila v oba namena. »Na dan z zgodbo!« je ponovil korenjaški služabnik

Cerkve. »Ne zapravljajte časa, mi ne utegnemo čakati.«

»Če vaša veličastitost dovoli,« je dejal Dennet, »pijan svečenik je prišel k šentdmundskemu cerkvencu v goste —«

»Moja veličastitost ne dovoli, da bi bila na svetu taka žival kakor pijan svečenik,« je odvrnil mož božji, »ali, če bi tudi bila, da bi jo laik tako imenoval. Bodi spodoben, prijatelj, in zapomni si, da se je sveti mož vdajal samo globokemu premišljevanju, ki napravi glavo omotično in noge negotove, kakor da bi bil želoec poln novega vina — to poznam iz svoje izkušnje.«

»Nu prav,« je rekel oče Dennet, »tisti sveti brat je prišel obiskat šentdmundskega cerkvenca — nekakšen zakotni menih, veste, ki ubije polovico jelenov, kar jih zmanjka v šumi, in mu je trkanje čaš ljubše od zvonca, ki vabi k molitvi, in ga razženj slanine bolj miče od desetih listov v njegovem brevirju; drugače pa dober dečko in veseljak, ki zna zavihtrati gorjačo, nategniti lok ali zaplesati cheshirsko kolo, kakor le kdo na Yorkshirskem.«

»Konec tvojega govora, Dennet, ti je rešilo rebro ali dve,« je rekel minstrel.

»Tiho bodi, človek, saj se ga ne bojim,« je odvrnil Dennet; »res sem že star in okoren, a svoje dni, ko sem bil v Doncastru —«

»Zgodbo, zgodbo, prijatelj,« ga je spet podrezal minstrel.

»Nu, storija je pa takale: Athelstana Coningsburškega so pri Svetem Edmundu pokopali.«

»To je debela laž,« je rekel menih; »sam sem videl, ko so ga nesli na njegov grad Coningsburgh.«

»Nu, potlej si pa sami povejte storijo, gospoda,« je rekel Dennet, ki je postal od tega neprestanega ugovarjanja slabe volje; le s težavo so ga prošnje njegovega tovariša in minstrele pripravile do tega, da je nadaljeval. »Taki tista dva trezna menih,« je dejal naposled, »ko hoče ta velečastiti gospod za vsako ceno vedeti, da sta bila talka, sta pila skoro ves božji letni dan do-

bro vino, pivo in kaj vem, kaj še, ko ju je zdajci zmotilo globoko stokanje in žvenketanje verig in je stopila v sobo prikazen rajnega Athelstana, rekoč: »Nevredna pastirja!«

»Napak!« je hlastno dejal menih. »Niti besede ni rekel.«

»Oho, brat Tuck!« je vzkliknil minstrel in ga potegnil v kraj. »Zdi se mi, da sva spodila novega zajca.«

»Povem ti, Allan a Dale,« je odvrnil samotar, »na svoje oči sem videl Athelstana Coningsburškega, kakor le kdaj živ človek živega človeka. — Mrtvaško obleko je imel na sebi in vse okoli njega je dišalo po grobu. Cel sodec sekta mi tega ne izplakne iz spomina.«

»Beži, beži,« je rekel minstrel, »za norca me imaš!«

»Nikoli več mi ne verjemi,« je dejal menih, »če nisem oplazil po njem in mu zadal udarca, ki bi bil vola pobil na tla, skozi njegovo telo pa je zdrknil kakor skozi stember dima!«

»Tako mi svetega Huberta,« je rekel minstrel, »čudna zgodba je to in vredna, da naredim iz nje pesem po davnem napetu: »Nad starega meniha je žalost prišla!«

»Smej se, kolikor se hočeš,« je dejal brat Tuck, »a če me pripraviš do tega, da bom pel o taki reči, naj odnese na vrat na nos prvi duh ali vrag, ki pride! Ne, ne — takoj sem storil sam pri sebi sklep, da se udeležim kakega dobrega dela, na primer sežiganja čarovnice, božje sodbe ali kake podobne Bogu dopadljive stvari; zato sem tudi tukaj.«

Ko sta tako govorila, je veliki zvon cerkve svetega Mihaela v Templestowu, častiljive zgradbe, ki je stala nekaj v stran od preceptorija, nenadoma presekal njiju pomenek. Drug za drugim so udarjali mrki zvoki na uho; komaj je po enem zamrl daljni odmev, je že zalil ozračje novi klenk železnega navca. Ti zvoki, znamenja bližajoče se slovesnosti, so z grozo napolnili srca

(Dalje prihodnjič)

TV tedenski program TV

RADIO CELOVEC

NEDELJA, 16. 5.: 7.00 Duhovni nagovor — S pesmijo in glasbo pozdravljamo in voščimo. — PONEDELJEK, 17. 5.: 13.45 Informacije — Portret občine: Eberndorf — Dobrla vas. — TOREK, 13.45 Informacije — Športni mozaik — Našim mladim poslušalcem — Cerkev in svet. — SREDA, 19. 5.: 13.45 Informacije — Žena, družina, dom. — ČETRTEK, 20. 5.: 7.00 Duhovni nagovor — Koncert Marijinih pesmi. — PETEK, 21. 5.: 13.45 Informacije — Koroški kulturni pregled — Pesem povezuje. — SOBOTA, 22. 5.: 9.00 Rubrika za jugoslovanske delavce — Od pesmi do pesmi — od srca do srca.

AVSTRIJSKA TELEVIZIJA

NEDELJA, 16. maja: 16.30 Za otroke od 11. leta dalje: Pošast morij — 16.55 Za mladino od 14. leta dalje: Stik — 17.25 Gradovi na gradiščanskem — 17.55 „Letalec Charly“, lahko noč za najmlajše — 18.00 Kdo ve več? — 19.00 Čas v sliki — 19.30 Šport — 20.10 Kristijan v času — 20.15 Oven Wingrave, opera — 22.05 Čas v sliki — 22.20 Waldbrunn bere Guaschija.

PONEDELJEK, 17. maja: 18.00 Kako so videli drugi — 18.20 „Letalec Charly“, lahko noč za najmlajše — 18.25 Južna Tirolska — 18.50 Angleščina — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.06 Šport — 20.15 Omar paša — 21.05 Poštni predal 7000 — 21.20 Šport — 22.20 Čas v sliki.

TOREK, 18. maja: 18.00 Angleščina — 18.20 „Letalec Charly“, za lahko noč — 18.25 Kultura — aktualno — 18.50 Yancy Derringer — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.16 Šport — 20.15 Kaj sem? Veselo ugibanje — 21.00 Teater in diskusija — nato Čas v sliki

SREDA, 19. maja: 10.00 TV v šoli: Kaj lahko postanem? — 10.30 Angleščina — 11.00 Don Camillo in Peppone — 12.45 Šport — 16.30 Za otroke od 6. leta dalje: Trgovska prodajalnica — 17.10 Za otroke od 11. leta dalje: Kdo rokodelci z nami? — 17.30 Za družino: Ču Fu Tajvan — 18.00 Francoščina — 18.20 „Letalec Charly“, za lahko noč — 18.25 Avstrija slika — 18.50 Kuhinja v televiziji — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.06 Šport — 20.15 Obzorja — 21.15 Finale za pokal pokalnih prvakov — 1. polčas — 22.15 Čas v sliki — 22.15 Finale za pokal pokalnih prvakov — 2. polčas.

ČETRTEK, 20. maja: 11.00 Sinodalna božja služba — 16.30 Za otroke od 6. leta dalje: Pravljica o najmanjši princeski — 16.35 Za otroke od 11. leta dalje: „Razbojniki iz Kardemomme“ — 18.00 Družina in nove življenjske oblike — 18.30 „Letalec Charly“, lahko noč za najmlajše — 18.35 Skrivnosti morja — 19.25 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.00 Šport — 20.10

Kristijan v času — 20.15 Vstajenje Štefana Štefanova — 21.25 Svet knjige — 22.25 Čas v sliki.

PETEK, 21. maja: 10.00 TV v šoli: Brazilija — 10.30 Električno energetska gospodarstvo — 11.00 Vampir — 18.00 Zeleni svet: Števila, dejstva, perspektive — 18.20 „Družina Petz“, za lahko noč — 18.25 Avstrija — slika — 18.50 Bunny in njegovi tovariši — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.06 Šport — 20.15 Če oče s sinom — 21.15 Mestni pogovori: Za Avstrijo — 22.40 Spotoma ob koncu tedna.

SOBOTA, 22. maja: 15.45 Za otroke od 5. leta dalje: Hišica — 16.10 Za otroke od 11. leta dalje: Prosti čas zabava — 16.55 Za mladino od 14. leta dalje: Kaj lahko postanem? — 17.25 Filopat in Patafil — 17.35 Za družino: Seržant Preston — 18.00 Tedenski magazin — 18.20 „Družina Petz“, za lahko noč — 18.25 Kultura — aktualno — 18.50 Heinz Conrads v soboto zvečer — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.06 Šport — 20.15 Češnja in koščica — 21.45 Šport — 22.15 Čas v sliki — 22.30 Na obali greha, kriminalni film.

TELEVIZIJA LJUBLJANA

NEDELJA, 16. V.: 9.30 Po domače z ansambli Košmrlj, Šalej in Gorenjci — 10.00 Kmetijska oddaja — 10.45 Mozaik — 10.50 Otroška matineja: Pika Nogavička, Skrivnosti živali — 11.45 Mestece Peyton — serijski film — 12.35 TV kaži-pot (do 12.55) — športno popoldne — 18.05 Dečki iz Pavlove ulice — 20.00 TV dnevnik 20.35 Zabavno glasbena oddaja — 21.35 Videofon — 21.50 Športni pregled — 22.20 Poročila.

PONEDELJEK, 17. V.: 9.05 Odprta univerza — 9.35 TV v šoli — 10.30 Nemščina — 10.45 Angleščina — 11.00 Osnove splošne izobrazbe — 16.10 Francoščina — 17.30 Tobija — II. del — 18.00 Risanka — 18.15 Obzornik — 18.30 Ljudje v soseski — 19.05 Maksimeter — zabavno glasbena oddaja — 20.00 TV dnevnik — 20.35 Inšpektor — film iz serije VOS — 21.25 Ustavna razprava — 21.45 Pariški Mozaik: Pariške razglednice — 22.25 Poročila.

TOREK, 18. V.: 9.35 TV v šoli — 10.40 Ruščina — 11.00 Osnove splošne izobrazbe — 15.55 TV vrtec — 16.10 Angleščina — 17.45 E. Peroci: Nina in Ivo — II. del — 18.00 Risanka — 18.15 Obzornik — 18.30 Slovenski top pops — 19.05 Roboti — I. del — 19.30 Starši in otrok — 19.40 Pet minut za boljši jezik — 20.00 TV dnevnik — 20.35 Film meseca: Mladi Törless — zahodnonemški film — 22.20 Nocturno: Izbor Bartokovih violinskih duetov — 22.15 Poročila — 22.20 Balkansko prvenstvo v odbojki — Jugoslavija: Romunija.

SREDA, 19. 5.: 8.15 TV v šoli — 17.45 Pika Nogavička — švedski film — 18.15 Obzornik — 18.30 Glasbena oddaja — 19.05 Naš Ekran —

19.25 Atene: nogometni finale za pokal prvakov: CHELSEA:REAL (Madrid) v odmoru TV dnevnik — 21.15 Propagandna oddaja — 21.20 Wolf Ferrari: Prebrisana vdova — I. del — 22.25 Poročila.

ČETRTEK, 20. 5.: 9.35 TV v šoli — 10.30 Nemščina — 10.45 Angleščina — 11.00 Francoščina — 16.10 Osnove splošne izobrazbe — 17.40 Veseli Tobogan — Radlje ob Dravi — 18.15 Obzornik — 18.30 Skrivnosti živali — serijski film — 19.05 Enkrat v tednu — 19.20 Vse življenje v letu dni — serijska oddaja — 20.00 TV dnevnik — 20.35 Četrtkovi razgledi — 21.35 L. Pirandello: Moj svet — nadaljevanka — ...400 let slovenske glasbe (Parl Pahor) — ...Mednarodni atletski miting Alpe-Adria — ... Poročila.

PETEK, 21. 5.: 9.30 TV v šoli — 11.00 Angleščina — 16.10 Osnove splošne izobrazbe — 17.30 Vijavaja ringaraja (Levstik) — 18.15 Obzornik — 18.30 Glasbena oddaja — 19.00 Mestece Peyton — serijski film — 20.00 TV dnevnik — 20.35 Gospa Curie — ameriški film — 22.35 Liga pevec — posnetek — ... Poročila.

SOBOTA, 22. 5.: 9.35 TV v šoli (do 11.00) — 14.50 Wembley: Nogomet Anglija:Škotska — 17.30 Obzornik — 17.45 Andrejev zaklad — poljski plesi — 18.15 Plus 5 — mladinski quiz TV Sarajevo — 19.15 Mozaik — 19.20 S kamero po svetu: Vzpon na Trolind — 20.00 TV dnevnik — 20.35 Beograjska pomlad — prenos festivala zabavnih melodij — 22.05 Nepremagljivi — serijski film — 22.55 TV kaži-pot — 23.15 Poročila — 23.35 Beograjska pomlad — nadaljevanje.

LETALSKA ZVEZA VARŠAVA—NEW YORK

Ameriška družba Pan American World Air Ways si je pet let zaman prizadevala, da bi s privoljenjem poljske vlade odprla zračno progo New York—Varšava. To ji je končno uspelo. Dne 29. aprila bo lahko odletelo prvo letalo proti Varšavi. Letala bodo pristajala v Glasgowu in v Hamburgu. Za zdaj bodo odhodi samo enkrat na teden, od 23. maja pa dvakrat. Poljska letalska družba LOT namerava nabaviti nekaj ruskih letal menda tipa Iljušin 62, da bi lahko tudi ona sdoelovala pri vzdrževanju te proge.

● Hranilnica in posojilnica Železna Kapla r. z. z n. j., vabi člane na redni občni zbor, ki bo v nedeljo, 16. 5., ob 11.30 v gostilni pri Bošteju-Ritterburg v Železni Kapli.

Vabita upravni in nadzorni odbor.

HOČETE ZIDATI?

Vedno in vsak čas na razpolago odjemalcem

FERLACHER BETONWERK

J. Pagitz, Ferlach — Borovlje

Tel. 0 42 27 /375

(Dostavljamo tudi ob sobotah!)

Kupujte pri tvrdkah, ki oglašujejo v našem listu!

Velika ljubezen

(Nadaljevanje s 7. strani)

Prišla sva do obrežja. Gosto grmičje je ležalo kakor zastor med hotelom in menoj. Iznenada me je Emilija objela s svojima golima rokama, položila glavo na moje prsi in zajecjajala:

„Gospod... gospod, ne zamerite mi tega izbruha hvaležnosti... Premagala me je misel na nesrečo, ki sva ji pravkar utekla. Kako bi mi bilo hudo, če bi uničila mir v njegovi družini! O, še enkrat hvala, iskrena hvala...“

Emilijina vabeča usta so bila zapeljivo blizu mojim. Dolgo sem se pomišljal... Potem sem podlegel izkušnji... pustil sem, naj se zgodi karkoli... Najin poljub je bil čudežen... dolgo je trajal in morda bi bil trajal do ure, ko pišem te vrstice, če bi ne bil šum korakov na pesku uničil čara. S sunkom, skoraj sramežljivo se mi je Emilija izvila in rekla:

„Edvard prihaja! Pazite!...“

Res se nama je bližal Edvard s hitrimi koraki. Vzkljklil je:

„Mimi!... Pobegniti morava... Moj svak pregleduje sobe v hotelu... Najbrž bosta ostala nekaj dni tu... Pojdi za mano. Pri vlaku se dobiva in se odpeljeva takoj v Chamonix...“

Potem se je obrnil Edvard k meni in me prijel za roke:

„In vam, rešitelj moj, prisegam večno hvaležnost. Da, da! Brez vas bi bil izgubljen... Moja žena je taka, da bi me utegnila še ubiti... Oprostite mi, da moram tako hitro izginiti, toda razumeti morate, da zahteva položaj tako... Hitro, Mimi! Še enkrat vam hvala, rešitelj moj, in zdaj hitro stran!... S kakšno razglednico se vas bova spomnila...“

Za ovinkom sta izginila mojim pogledom. Sedel sem na nizek zid. Njegove z mahom porasle temelje je lizalo jezero. Nisem več mislil na Edvarda, nič več na njegovega svaka in svakinjo. Moje misli so se mudile le še pri Emiliji. V mislih sem še preživljal njen poljub, opoj njenih ustnic. In zdelo se mi je, da še dehté njeni čudežni kostanjevi lasje...

Zvonjenje iz Annecyja je zmotilo moje sanjarjenje. Hotel sem pogledati, koliko je že ura, in segel v žep telovnika... Zastonj sem iskal... Segel sem še v druge žepe... Nisem imel več ne ure ne denarnice... Tedaj sem začutil vso grenkobo Emilijinega poljuba. Zdaj mi je postalo jasno, zakaj so se me njene roke tako krčevito oklepale, zakaj so tako voljno iskale moje srce...

Birmanske in prvoobhajilne obleke nudi posebno ugodno

trgovina SATTLER, Heuplatz, KLAGENFURT—CELOVEC

Prvo prodajalko, prijazno in izkušeno, išče tekstilna trgovina v Celovcu. Nadpovprečna plača, prijetno ozračje v obratu. (Pri iskanju stanovanja nudimo pomoč.) — Ponudbe pošljite pod št. 724.709 na IWG, 9020 Klagenfurt.

Vse iz ene roke

KOTMARA VES

KÜTTMANNSDORF

tel. 0 42 22—79 11 17

■ BETONSKO PODJETJE
■ VELETRGOVINA ZA GRADBENI MATERIAL

WOLFSBERG, tel. 0 43 52—29 91

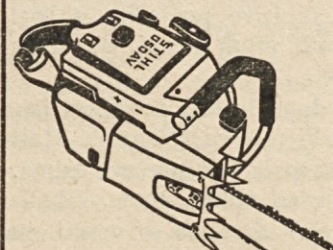
Lahko si pa ogledate tudi najlepšo razstavo ploščic Avstrije.

Dostavljamo tudi v sobotah.

Informacije dobite v vseh zadevah v Kotmari vesi ali pa v Wolfsbergu.

STIHL
050AV

eine Universalsäge für die Waldarbeit. 5,5 DIN PS stark und 9,8 kg leicht, außerdem hat sie den vibrationsdämpfenden STIHL-AV-Griff.

Gospodarski in poljedelski stroji — traktorji — motorne žage in vsi nadomestni deli — kuhinje — kuhinjski stroji in vse za gospodinjstvo — otroški vozički — televizijski in radioaparati — šivalni stroji — motorna kolesa — mopedi — mladinska kolesa za birmo najugodnejše pri domačem podjetju

Johan Lomschek

ŠT. LIPŠ — TIHOJA 2

9141 Eberndorf — Dobrla vas

Telefon 0 42 37 — 246

Uglejte si zaloge in kupite ugodno!

Za naše podjetje iščemo pleskarske pomočnike in vajence. Stanovanje na razpolago.

Kličite nas telefonsko 85 1 74, Klagenfurt — Celovec.

Hans Scarsini

pleskarski mojster

Koningsberger Straße 20

DOMAČE PODJETJE V CELOVCU IŠČE PISARNIŠKO MOČ, KI SE ZANIMA TUDI ZA TEHNIKO, Z ZNANJEM SLOVENSKEGA IN NEMŠKEGA JEZIKA. — PONUDBE NA UPRAVO NAŠEGA LISTA ALI PA TELEFONSKO 0 42 22 — 86 7 71.